

Wolfgang Wegert

je hlavným pastorm v zbere a misijnej organizácie ARCHA v Hamburgu. Ťažisko jeho činnosti spočíva okrem samotnej zbrovej práce aj v misii. Už veľa rokov hlása evanjelium v Nemecku a v Európe (zvlášť v bývalých štátoch Sovietskeho zväzu) v rozhlase, v televízii a taktiež aj na veľkých zhromaždeniach. Z teologickej stránky chce znovu zdôrazňovať základné pravdy reformácie. Pastor Wegert je ženatý a má tri dospelé deti.

„Nebudem mať nedostatku“

Zvyčajne čerstvým a zároveň do hĺbky idúcim spôsobom otvára pastor Wegert bohatstvo tohoto známeho Žalmu 23. S Ježišom Kristom môže veriaci človek skutočne prísť k pokoju; lebo je dobrým Pastierom, ktorý napája svojich so všetkou duchovnou výživou. Takto je tento niekoľko veršov dlhý Žalm súčasne krátkou verziou celého evanjelia - začína pozvánkou k viere, pokračuje cez život veriacich so všetkými výškami a hĺbkami, až do zdokonalenia vo večnosti.

Kázne od Wolfganga Wegerta zo Žalmu 23 sú zostavené v tejto knihe tak, aby boli zrozumiteľné pre širší okruh čitateľov. Je to dobrá kniha aj pre vašich priateľov.

Arche
medien

Kresťanský život

ISBN (SK): 978-80-7120-075-8

ISBN (D): 978-3-934936-13-3

arche-medien

Nebudem mať nedostatku

Kresťanský život

Wolfgang Wegert

Wolfgang Wegert

Nebudem mať nedostatku

Wolfgang Wegert

**Nebudem mať nedostatku
Výklad Žalmu 23.**

**Kresťanský život Bratislava
arche-medien Hamburg**

Bibliographic information published by Die Deutsche Bibliothek

Die Deutsche Bibliothek lists this publication in the Deutsche Nationalbibliografie; detailed bibliographic data are available in the Internet at <http://dnb.ddb.de>

Slovenská národná knižnica Martin pridela ISBN 978-80-7120-075-8 Wegert, Wolfgang: Nebudem mať nedostatku, Kresťanský Život, Bratislava 2008.

V biblických citátoch bolo použité Písmo Sväté Starej a Novej Zmluvy: Vydanie Transcius Liptovský Mikuláš 1999 (Slovenská biblická spoločnosť Banská Bystrica).

© 2001 arche-medien Hamburg, 1. slovenské vydanie, 2008
2008 Kresťanský Život Bratislava, arche-medien Hamburg

Vydalo:

V spolupráci:

Vydavateľstvo ACS

arche-medien

Kresťanský Život

– Verlag des Gemeinde und

Srezněvského 2, SK-831 03

Missionswerkes ARCHE –

BRATISLAVA, Slovakia

Doerriesweg 7

radaacs@acsr.sk

D-22525 Hamburg, Germany

www.acsr.sk/sluzby

info@arche-medien.de

Preklad: Bernt Simonsen, Ján Belan a Miroslav Ďuriš

Zodpovedný redaktor: Ján Belan

Korektúry: Peter Letko, Zdenka Hruštinová, Lucia Matušková

Grafická úprava : Titus Vogt, Hamburg

Obálka: BoD Verlagsservice, Hamburg

Tlač: Tlačiareň BEN&M, Turčianske Teplice

ISBN (SK): 978-80-7120-075-8 ISBN (D): 3-934936-13-X

Táto kniha môže byť uvedená do predaja priamo z vydavateľstva.

Obsah

Predslov	4
Predslov k slovenskému vydaniu.	6
Pán je môj Pastier	7
Žiaden nedostatok.....	11
Pod' k pokoju	16
Pod' k prameňu	20
Správnymi cestami	25
Pre Boha	29
Nebojím sa zlého	33
Útecha v temnote.....	38
Prestretý stôl	43
Sviatok radosti	48
Len Boh je dobrý.....	52
Večná istota	57
Informácia o knihe.....	61

Predslov

Predstavte si, že by ste raz vynaložili veľmi veľkú námahu, aby ste obstarali absolútne účinný liek pre chorého človeka. Tento by vám iste veľmi poďakoval a hovoril slovami chvály o medikamente, ale nezobral by si ho.

Takto podobne sa správajú ľudia, ktorým sa biblické pravdy a zaslúbenia síce veľmi páčia, ale ktorí im skutočne neveria. Celkom iste veria nejakým spôsobom, napríklad že dvadsiaty tretí Žalm je pravdivý a že ako ovce svojho dobrého Pastiera nebudú mať nedostatku, no v konkrétnej situácii dostanú zase strach, že budú trpieť, budú mať určitú nevýhodu, stratu alebo nedostatok. Chvália síce biblický liek, ale v skutočnosti ho nepoužívajú. Ich viera funguje vždy len teoreticky, ale v skutočnom živote sa neprejaví. Prečo? V ich viere nie je pravá dôvera. Milujú biblické texty, no nie sú pre nich viac ako len ľubozvučné výroky či pekné verše. Preto zostanú vždy len pri dojímavých pocitoch, avšak tie vo vážnej situácii nepomôžu.

Preto zo srdca prosím mojich čitateľov: Neučte sa Žalm dvadsaťtri v prvom rade naspamäť, ale snažte sa ho prežiť vnútorne. Doslova ho užite ako liek pre vašu dušu. Žite stále v jeho pravde, až kým vám zmení „telo a krv“ a obnoví celé vaše myslenie ako pieseň v srdci.

Napríklad: Očakávate po dvojnásobnom prepadnutí na skúške, že ju zložíte teraz pri treťom a poslednom pokuse. Vaše odborné prežitie a budúcnosť celej vašej rodiny závisí od tejto skúšky. Máte strach, že ju neurobíte. Keď teraz nie ste dôslední, dostanete sa do pasce a paniky, namiesto plnej dôvery použiť tento Žalm, ktorý vás uistuje, že **nikdy** nebudete mať nedostatku – a ani v tom prípade, keby ste prepadli. Z číreho strachu dostanete trému a prepadnete aj tretíkrát. Prečo? Pretože ste položili svoju nádej na zloženie skúšky. Ona by vás mala zachovať pred životným nedostatkom. Ale 23. Žalm nehovorí o tom, že priaznivé životné podmienky nás ochránia pred nedostatkom, ale že to robí dobrý Pastier. Keď teda chcete skutočne uplatniť tento Žalm na uzdravenie vašej duše, potom robte všetko tak, aby ste boli úplne závislí od Ježiša a Jeho vôle

a nie od naplnenia vašich želaní. Potom už nemusíte byť viac takí kŕčovití. Odovzdajte jednoducho vaše starosti Pánovi. V takom prípade vôbec nie je v živote najdôležitejšie to, či zložíte skúšku, či sa váš neverný manžel zase vrátil k vám, či ste zdraví, alebo či ľudia hovoria o vás iba dobré. To najdôležitejšie je, aby ste verili tomu, že Ježiš má pre vás v dobrých i ťažkých časoch, vždy cestu a budúcnosť.

Dôverujte teda dobrému Pastierovi, nakvapkajte do svojho srdca pravdy nášho Žalmu, a uvidíte, ako sa vnútorne uvoľníte, ako ustúpia vaše obavy a vaše nervy budú zase zdravé. To vám želám zo srdca pri čítaní tejto knižky.

Hamburg, december 2001

Váš Wolfgang Wegert

Predslov k slovenskému vydaniu.

Publikáciu „Nebudem mať nedostatku“ by som zaradila k voľnému pokračovaniu už známej knihy „Základy viery“ od brata Wegerta. Žalm 23 nesie posolstvo podpory a občerstvenia

od nášho Boha – Pastiera a tiež je ním popretkávaná aj táto kniha. Obraz dobrého Pastiera a ovečiek je krásnym prirovnaním nášho nasledovania Pána. To, akou si poslušnou, alebo neposlušnou ovečkou môžeš zistiť aj pri jej čítaní. Nech slúžiš v akomkoľvek úrade a v službe Bohu, nech si na akomkoľvek stupienku duchovného rastu, z týchto ďalších riadkov si môžeš mnoho načerpať pre svoje osobné budovanie a duchovný rast. Sú to na jednej strane jednoduché a na druhej hlboké slová plné Božích právd. Prajem ti pokojné a nerušené čítanie, ktoré ťa obohatí v tvojom charaktere „poslušnej ovečky“.

Piešťany, november 2006

S láskou Martina Hargašová

Ďakujeme za korektúru a spoluprácu pri preklade tejto knižky: Petrovi Letkovi, Zdenke Hruštincovej a Lucii Matuškovej.

Ďakujeme aj PIL (výbor pre misijnú literatúru) a zboru Smyrna Göteborg vo Švédsku za finančnú pomoc pri tlači.

Pán je môj Pastier

„*HOSPODIN je môj pastier, nebudem mať nedostatku.*“

(*Žalm 23,1*)

S týmto nádherným vyznaním začína Dávid dvadsiaty tretí Žalm. Kto sa takto modlí, vyznáva nielen, že Pán je jeho Pastierom, ale zároveň, že on sám je ovcou svojho Pastiera. Biblia rada prirovnáva Božie deti k ovciam. Napríklad hovorí: „*Vedzte, že Hospodin je Boh: On učinil nás, Jeho sme, Jeho ľud, ovce Jeho pastvy*“ (*Žalm 100,3*). Cez obraz oviec zdôrazňuje Božie slovo celkom konkrétne, ako sú skutoční kresťania utvorení. Preto sa ponúka otázka: Aké sú vlastne ovce?

Ovce sú bezmocné tvory

Prvým znakom je: Ovce sú veľmi bezmocné tvory. Keď zablúdia, nepotrafia domov samé. Psy, kone a prirodzene aj holuby nájdu často cestu naspäť samé. Ovca je však stratená. Podobne kresťania vyznávajú svoju úplnú závislosť na Bohu. Ľudia, ktorí sú sebavedomí a veria, že si život dokážu zariadiť sami a vlastnou snahou sa dopracujú aj k večnému životu, nemajú žiadnu podobnosť s podstatou kresťanstva.

Naopak kresťan si priznáva, že bez dobrého Pastiera, Ježiša Krista, je úplne stratený a že bez Neho sa nevyslobodí zo zajatia hriechu a omylov. Božie dieťa je ako zblúdilá ovca. Sám so sebou je v koncoch a preto nebuduje viac na sebe samom, ale dôveruje jedine svojmu dobrému Pastierovi.

Keď si so všetkou svojou sebaistotou došiel ku zlomu a chcel by si, aby sa Ježiš stal aj Tvojim Pánom a Pastierom, potom Mu vyznaj svoju úplnú bezmocnosť a modli sa: „*Ježiš, Ty Syn živého Boha, zľutuj sa nado mnou a buď mi milostivý.*“ Dnes sa radi tvárime tak, akoby naša spása záležala od nášho sebavedomia. Kto však dôveruje sám sebe, nepotrebuje žiadneho Pastiera. No kto v pokore vystiera svoje ruky ku Kristovi, ten môže skutočne povedať: „*Hospodin je môj Pastier!*“

Pokojamilovnosť a miernosť

Druhým podstatným znakom ovce, ktorým sa chceme zaoberať, je pokojamilovnosť a miernosť. Sú totiž takzvaní kresťania, ktorí sú podobní viac vlkom ako ovciam a hoci svojich blížnych nemusia hneď roztrhať, ich reč znie akoby zavýjanie vlka. Sú vždy škriepiví a agresívni. Nemajú nohy ako ovca, ale pazúry ako sup. Mrmlú ako medveď a brešú ako pes. Sú vždy nebezpeční. Ten, kto nedokáže znieť žiadnu kritiku a je vždy pripravený dať úder späť, je zlý a zahorknutý, ten nepatrí ku Kristovým ovciam. Lebo tieto sú priateľské, mierne a podobné ich Spasiteľovi, o ktorom Biblia hovorí: „... keď *Mu zlorečili, nezlorečil, keď trpel, nehorzil, ale porúčal Tomu, ktorý spravodlivo súdi*“ (1. List Petra 2,23). A ďalej sa o ňom píše: „*Telo som nastavil tým, ktorí ma bili a moje líca tým, ktorí mi trhali bradu. Svoju tvár som neukryl pred potupou a slinou*“ (Izaiáš 50,6).

S mojou ženou sa v lete radi bicyklujeme po pobrežnej hrádzi pozdĺž Severného mora. Pasie sa tam nesmierne veľa oviec, ktoré v harmónii s prírodou tvoria nádherný obraz pokoja. Raz sme s bicyklami prišli na miesto, kde sa strihali ovce. Keď strihač uchopil ovcu, tá zostala celkom pokojná. Trpezlivo nechala nôž prechádzať po svojej hlave a ani sa nepohla. To nám pripomenulo slová proroka o Ježišovi: „*Strápený pokorne trpel a neotvoril ústa, ako baránok vedený na zabitie a neotvoril ústa, ako ovca, ktorá umĺkne pred svojimi strihačmi*“ (Izaiáš 53,7). Táto miernosť je tiež znakom Ježišových oviec. Nepomstia sa, ale odpúšťajú. Nezazlievajú, ale zlé odplácajú dobrým. Sú priateľskí a dobrí ľudia, milujú aj svojich nepriateľov. Je to preto, že patria do Kristovho stáda a radi hovoria: „*HOSPODIN je môj pastier*.“ Je táto podstata aj tvojou? Ak nie, tak pros Boha, aby aj teba urobil ovcou svojej pastvy.

Ovce nejedia všetko

Tretím znakom oviec je: Nejedia všetko. To, čo napríklad žerie vlk, toho by sa ovca nikdy nedotkla. Takisto nie toho, čo

žerú prasatá. To, čím sa ovce živía je pekné a čisté. Kristove ovce sa taktiež nekrmia všetkým. Majú radi zdravú stravu a tou je pre nich slovo Božie. „*Keď sa vyskytli Tvoje slová, zjedol som ich*” (Jeremiáš 15,16). Keď sa človek, ktorý sa nazýva kresťanom zaoberá literatúrou, filmami alebo piesňami, ktoré oslavujú hriech či hanbu a ešte v nich má aj záľubu, nemôže byť Božou ovcou. Svojou chuťou dokazuje, akého Ducha je dieťaťom.

Človek naplnený Duchom Svätým nemá rád stravu bezbožného sveta. Jeho duša to nemôže zniesť, pretože ovce božskej pastvy milujú Boží zákon a evanjelium zachraňujúcej milosti. To sú tie zelené pasienky ich Pastiera, ktorého milujú a tým sa ako kresťania vyznačujú.

Ovce poznajú hlas svojho pastiera

Ďalší znak, ktorý sa ovciam prirodzene prisudzuje je: Poznajú hlas svojho pastiera. O tejto osobitosti hovorí Ježiš takto: „*Moje ovce počujú môj hlas a ja ich poznám a nasledujú ma*“ (Ján 10,27). Počul si už niekedy Ježišov hlas? Nepýtam sa, či si počul hlas nejakého pastora, kňaza alebo pápeža. Pýtam sa, či si začul hlas Syna Božieho. Hovoril už niekedy k tebe tak, že si si všimol, že to bol On? Počul si už niekedy, ako ťa Boží hlas volal tvojim menom? Ak nie, potom pochybujem, či si jedným z Ježišových jahniatok, lebo tie počujú hlas svojho Pastiera.

Ako je teda možné vnímať Ježišov hlas? Cez anjelské zjavenia, sny, vízie či videnia? Tu i tam sa môže stať taký prípad, ale všeobecne to nie je pravidlom. Najčastejšie sa to stáva takto: Počul si napríklad príbeh o zástupnom utrpení Krista. Raz sa však dotkne tvojho srdca a cítiš, že sa ťa to týka osobne. Tvoj hriech tebou otrásie a ty si uvedomíš svoje spravodlivé zatratenie a zlomíš sa pred Bohom. Zároveň však odhalíš, že Ježiš vyniesol celú hanbu tvojho života na golgotský kríž. A tak odhalíš svoje spasenie a prijmeš poslanstvo Biblie, ktoré hovorí: „*Ja som dobrý Pastier. Dobrý pastier kladie svoj život za ovce*” (Ján 10,11).

Toto si už voľakedy možno počul, ale teraz sa Ježišove slová stali celkom osobným posolstvom pre teba. Potom platí pre teba aj iné Pánovo slovo: „*Kto počuje moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života*” (Ján 5,24). Kto počuje a verí, má večný život a radostne zvolá: „*HOSPODIN je môj Pastier!*“

Keď si otrasený svojím vlastným hriechom, nad zatratením, ktoré spočíva na tvojom živote, potom začne Boh hovoriť k tebe, ako tvoj pastier. Najprv budeš neistý, lebo nepoznáš žiadne východisko. Plný starostí sa začneš pýtať, ako by si mohol uniknúť Božiemu súdu. Potom ti Pán Ježiš Kristus ukáže Svoj kríž. Tam visel, ako tvoj dobrý Pastier. Nesie trňovú korunu a hovorí ti: „*Toto som urobil pre Teba. Ja som vzal celú hanbu tvojho života so sebou na kríž. Ja visím tam, kde si si zaslúžil visieť ty*“. Zrazu cítiš: To je o mne, Ježiš hovorí ku mne!

Moji milí priatelia, preto necháva Boh zvestovať svoje Evanjelium. Je to Jeho želanie, Jeho túžba, aby ľudia, ktorí boli doposiaľ hluchí na Jeho hlas, mohli mať zrazu otvorené uši. Ježiš hovorí: „*Kto počuje moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života*“ (Ján 5,24).

Prosím Boha, aby sa cez toto posolstvo zjavil srdciam tých ľudí, ktorí ešte nepočuli hlas ich dobrého Pastiera. Chcel by som vás pozvať, aby ste dnes spoznali svojho dobrého Pastiera a začali Ho ako Jeho ovca z celého srdca nasledovať.

Žiaden nedostatok

„*HOSPODIN je môj Pastier, nebudem mať nedostatok.*“
(Žalm 23,1)

Keď je Pán našim Pastierom, môžeme žiť celkom bezpečne a nemusíme sa viac báť. On zabezpečuje svoje deti, ako dobrý pastier svoje ovce. Kresťania preto nemusia mať žiaden strach zo života.

Niečo pre praktický život

Život bez strachu by mal byť kvalitatívnym znakom kresťanov. Platí to pre všetky okolnosti praktického života. Nakoľko to však nie vždy takto prežívame, skúsme sa nad tým zamyslieť na základe Žalmu 23,1. Najprv však musíme zistiť, odkiaľ strach vlastne pochádza. Každý strach je obavou zo straty a z nedostatku. Vzniká tak, že sa vnútorne držíme niečoho, čo nechceme stratiť. Nieкто sa napríklad bojí, že stratí zdravie, lásku drahého človeka, majetok, práva, česť alebo aj svoj život. Každodenný zápas života spočíva v tom, že si chceme niečo udržať. Keďže to, na čom závisíme, vidíme často ohrozené, mávame strach.

Keď však máme dobrého Pastiera, ktorý nám zaslúbil, že nikdy nebudeme trpieť nedostatkom, nemusíme mať žiaden strach zo straty niečoho. Jemu môžeme dôverovať či už niečo získame alebo stratíme. On nás vždy zabezpečuje. Preto môžu byť kresťania slobodní od strachu. V tom je sláva Evanjelia, že ľudia, ktorí prídu k Ježišovi, nájdu namiesto strachu bezpečie. Jedna z najväčších tém a výziev Svätého Písma znie: „*Neboj sa!*“ Ak sa chcú ľudia zbaviť svojho strachu, Biblia dáva návod: „*Ver v Evanjelium, prijmi Ježiša, Syna živého Boha, ako Záchrancu a Vodcu do svojho života a spoľahni sa na Neho.*“

Napriek tomu, že to teoreticky vieme, je pre nás ťažké uplatniť to v praxi. Znovu a znovu si chceme zabezpečiť svoje vlastníctvo, majetok a zaoberáme sa tým plní strachu, aby sme nič nestratili. Jeho, dobrého Pastiera, sme ubytovali niekde „na

konci člna“ a tam spí ako v tom príbehu v Evanjeliu. Keď sme si však vedomí, že Ježiš je Pánom nášho života, nemusíme mať viac žiaden strach. Preto spieva Dávid o niekoľko veršov ďalej takto: „*Keby som kráčal hoci temným údolím, nebojím sa zlého, lebo Ty si so mnou*“ (Žalm 23,4). Dávid nemá žiaden strach, lebo má dobrého Pastiera, preto mu ani nikdy nebude nič chýbať.

Samozrejme, že niektorí povedia, že nemajú ani bohatstvo, ani manželského partnera, ani česť či dobrý výzor. Nemajú teda nič, čo by mohli stratiť, a napriek tomu majú strach. Keď sa potom pýtam čoho sa takí ľudia boja, ak nie nedostatku, tak dostanem napríklad takúto odpoveď: „Mám strach, že jedného dňa nebude viac moja hlava riadne fungovať. Nebojím sa choroby, ale nikdy by som nechcel byť vyšinitý.“ Potom im vysvetlím, že práve toto nie je nič iné, ako strach zo straty niečoho. Myslíme si, že strach je vždy obavou z nedostatku: Obava, že prídem o rozum, že nebudem milovaný, že zostanem opustený a sám.

Absolútna dôvera

Niekoľko možno povie: „Ale aj kresťania sú predsa chudobní, nezamestnaní alebo chorí a trpia nedostatkom.“ Chcel by som odhaliť tajomstvo, ktoré spočíva vo vzťahu kresťana ku svojmu Pánovi. To tajomstvo sa volá absolútna dôvera. Božie deti všetko, čo sú a čo majú, odovzdali v srdci Ježišovi. Vedia, že celých ich život, so všetkým, čo k nemu patrí, im bol len požičaný na krátky čas. To je základná pravda, ktorú nám Sväté Písmo zjavuje. My si naopak myslíme: „Moja žena patrí mne, moje deti patria mne, môj dom patrí mne, môj život patrí mne!“ Preto je stále reč o nárokoch a právach, ktoré máme.

Biblia nás učí, že toto všetko sú dary milosti, ktoré nám boli zverené len na určitý čas. Keď sa Bohu páči zobrat' nám podľa svojej vôle to, čo nám na nejaký čas dal, tak robí niečo, na čo má právo. On si len berie späť, čo nám požičal. Pán nám to raz dal a právom to berie v čase, ktorý určil. Kresťania vedome zverujú všetko, celkom všetko do rúk svojho dobrého Pastiera.

Svoj život Mu dali do vlastníctva a úplne k dispozícii. Vedia, že Boh pre nich všetko nádherne naplánoval. Sú si istí, „... že *tým, ktorí milujú Boha všetky veci spolupôsobia na dobré*“ (Rímskym 8,28) a že Pán má pre svoje deti výlučne „*myšlienky pokoja a nie zlého*“ (Jeremiáš 29,11). Vedia, že ich záležitosti sú uložené v rukách ich dobrého Pastiera oveľa lepšie, ako v ich vlastných a preto sa s nimi nemusia viac trápiť.

Nedávno na seba upozornila jedna banka veľkou reklamou. Jej slogan znel: „Zverte nám Váš majetok a jednoducho žite.“ Banka takto ponúkala svoje služby spravovania majetku a pokúsila sa zákazníkov nasmerovať k tomu, aby sa viac nezaťažovali komplikovaným a časovo náročným zabezpečením ich majetku. Veta: „Jednoducho žite!“ sa mi veľmi zapáčila. Odovzdaj Bohu svoje záležitosti, svoje bohatstvo alebo aj svoju chudobu, prenechaj Mu svoju rodinu a tiež svoje zdravie či chorobu. Nechaj Ho všetko spravovať a jednoducho ži. Takáto dôvera vytvára nádhernú kvalitu života a oslobodzuje od strachu.

Keď to preniesieme napríklad do života človeka, ktorý má strach, že jedného dňa bude trpieť zväpenatením mozgu, znamená to konkrétne toto: Uznaj, že nemáš žiaden nárok na zdravý rozum. Odovzdaj preto Bohu všetko, aj schopnosti tvojho mozgu. Patria predsa Pánovi. Keď by sa Pán Boh vo svojej prozreteľnosti a múdrosti rozhodol, že jedného dňa by sa mali zatemiť tvoje zmysly, povedz už dnes spolu s Jóbom:

„Hospodin dal, Hospodin aj vzal, nech je požehnané meno Hospodinovo“ (Jób 1,21).

Keď si teda pochopil, že je veľký hriech závisieť na tom, čo nám bolo len zapožičané a vôbec nám nepatrí, tak polož aj svoj rozum do Ježišových rúk. Namiesto strachu zo straty rozumu, naplní ťa vďačnosť, že ho už tak dlho môžeš mať zdravý. Potom môžeš spievať spolu so skladateľom piesne: „**VEZMI ROZUM AJ SILY CELKOM DO SVOJEJ MAJSTROVSKEJ RUKY.**“¹ Takéto odovzdanie sa bez nárokov ťa oslobodí od

---

¹ Letničný chválospev č. 320

každého strachu. Akej straty a akého nedostatku sa máš ešte obávať? Ty už viac nič nevlastníš, pretože si všetko odovzdal Ježišovi. Ježiš raz povedal: „*Kto si hľadá zachovať život, stratí ho a kto ho stratí, zachová si ho*“ (Lukáš 17,33).

Pusti a žil!

Rozhodni sa preto medzi nasledujúcimi dvoma pravdami. Jedna hovorí: „**Drž pevne a zomri!**“ a druhá vraví: „**Pusti a ži!**“ Radím ti zvoliť si tú druhú. Potom sa môžeš nádherne upokojiť na srdci tvojho dobrého Pastiera a nechať Jeho, aby sa o teba staral. Odovzdaj Mu preto svoju minulosť aj budúcnosť, svoju rodinu, svoju chorobu a všetky ostatné starosti.

Prenehaj Bohu i všetky hriechy, ktorých sa voči tebe ľudia dopustili. Nechaj ich odísť. Nebojuj sám za seba, ale jednoducho dôveruj svojmu dobrému Pastierovi.

Jim Elliot, misionár, ktorý položil svoj život pre Ježiša, napísal do svojho denníka nasledujúcu vetu: „Ten, kto stratí, to, čo si aj tak nemôže ponechať, ale získa to, čo nemôže stratiť, nie je žiaden blázon.“² Buď aj ty pripravený stratiť to, čo je pomimutélné. Tak či tak si to nemôžeš nechať. Potom získaš to, čo je večné, čo nemôžeš nikdy stratiť. Žalmista preto spieva: „*Kohože mám na nebi? A keď som s Tebou, netúžim po zemi.*“ Slovenský ekumenický preklad hovorí: „*Koho mám v nebi? Keď som s Tebou, v ničom na zemi nemám záľubu*“ (Žalm 73,25). Nechaj Ježiša, aby bol pre teba jediným šťastím a naplnením. Potom ťa už nebude viac zožierať strach z nedostatku. Biblia hovorí, že v Kristovi prebýva všetka plnosť (Kološanom 1,19). Keď budeš mať Pána ako Pastiera, nebude ti nič chýbať. Aj v chudobe budeš bohatý, lebo budeš môcť za každých okolností žiť naplnený a spokojný život plný vďačnosti.

---

² Elisabeth Elliot. V tieni všemohúceho – poznámky Jima Elliota. Nakladateľstvo R.Brockhaus: Wuppertal, 1962². str. 14 (nemecký preklad)

Pre náš duchovný život

Keď je Kristus našim Pastierom, nebudeme mať pri pohľade na náš duchovný život žiaden strach. To, čo platí pre záležitosti pozemského života, platí aj pre duchovný život.

Mnohí ľudia majú strach, že neboli dosť usilovní, aby mohli byť spasení. Spoznali pred Bohom svoj duchovný nedostatok a obávajú sa, že budú jedného dňa zavrhnutí. Ľudia s takýmto strachom sú buď takí, ktorí ešte nemajú Krista ako svojho dobrého Pastiera alebo takí, ktorí svojmu Pastierovi nedôverujú skutočne. Keď však máš v srdci skutočný vzťah ku Kristovi, nebojíš sa žiadneho nedostatku v akejkoľvek oblasti. Pán Boh ťa zabezpečuje vierou a trpezlivosťou, láskou, priateľstvom i dobrotou. On ťa obdarúva darmi a bohatým požehnaním. Nie, nepotrebuješ sa báť žiadneho nedostatku, pretože Pán je tvojim Pastierom a nič ti nebude chýbať. Amen.

Pod' k pokoju

„Na pastvách zelených ma pasie a k vodám osviežujúcim ma privádza.“ (Žalm 23,2)

Tento žalm nám ukazuje, ako dobrý Pastier rieši nedostatok Jeho ovci. On to činí tak, že ich vedie na zelené pažite a k sviežim vodám. Toto podobenstvo o zelených lúkach a sviežich vodách nám objasňuje plnosť Božiu, ktorou sú Kristove ovce zaopatrené. Začnime so zelenou lúkou. V čom sa preukáže jej plnosť?

Tráva dorastá

Každý záhradník vie, že musí neustále kosiť svoj trávnik, pretože rýchlo dorastá. Táto skutočnosť ovciam prospieva. Ich potrava sa neustále obnovuje a teda nemajú žiadny nedostatok. Tiež nám, kresťanom, sa zdroj duševnej potravy nikdy neminie. Naša „tráva“ – to je Božie slovo. Preto čítame: *„Keď sa vyskytli Tvoje slová, zjedol som ich. Tvoje slová boli mi radosťou a útechou môjmu srdcu“* (Jeremiáš 15,16).

Ezechiel oznámil, ako mu Boh vo forme zvitku písma, ktorý potom musel zjesť, dal Jeho slovo. Prorok oznámil: *„Keď som ho (zvitok) zjedol, bol v mojich ústach sladký ako med“* (Ezechiel 3,3). Tu máme tiež dôkaz o tom, že Biblia označuje Božie slovo ako duchovný pokrm. A tak môžeme šťavnatú pastvu pre ovce celkom porovnať so Slovom pravdy. Pre ľudí, ktorí patria ku Kristovým ovciam je Sväté písmo ich radosťou a ich pokrmom, tak ako tráva na lúke je pre ovce ich radosťou a osviežením. Preto sú kresťania „bibliou nadšení“ ľudia. Majú nadovšetko radi Božie slovo. Je im dennou potravou a jedlom, ktoré nasýti. Kresťania, ktorí nenachádzajú radosť v Božom slove, si museli niekde inde pokaziť žalúdok, lebo ináč by mali z evanjelia pôžitok.

Vtedy sú ako choré ovce, ktoré sa nechcú pásť na najtučnejšej pastve. Sú vôbec kresťania? Ak nie, sú skôr ako vlci. Má vlk chuť žrať trávu? Ak by mal žrať trávu, tak by k tomu musel byť nútený. Taktiež by bolo zlé, keby si nútil

človeka, ktorý nepatrí k znovuzrodeným Kristovým ovciam, prijímať Božie slovo. Pretože jeho prirodzenosť sa tomu protiví, nemá na to chuť, práve naopak vystraší sa z toho. Skutočná Kristova ovca miluje zelené pastvy Božieho slova a rada sa na nich pasie.

Pastva pravdy

To, že tráva dorastá, je známe. Ale ako narastá Božie slovo? Ako sa tomu má rozumieť? Zoberme najskôr líuku pravdy. My ako deti Božie často vnútorne poznáme naspamäť učenie a zaslúbenia Písma. Najznámejšie slová Biblie sa nám zdajú všedné. Ale zrazu k nám prehovorí toto slovo, ktoré sme už dávno poznali. Môže nás zasiahnuť vo veľmi ťažkej situácii, napríklad v opustenosti. A potom zrazu čítaš starý „použitý“ 23. Žalm, ktorý vieš odrecitovať snáď už od čias konfirmačného vyučovania. A čítaš: „*PÁN je môj Pastier.*“ Odrazu ti malé slovičko „môj“ padne do oka i do srdca. Tá veta ťa osloví – inak ako inokedy – zvláštno. Lebo tu nestojí „Pán je Pastier“, tu sa nehovorí: „Pán je náš Pastier“, ale tu je napísané: „*PÁN je môj Pastier.*“ Teraz jasáš a zažívaš bezprostrednú biblickú pravdu. Pastvy Božieho slova doslova vyrastajú, sú opäť aktuálne, živé a nové.

Pastva milosti

Dobrý Pastier mení pastviny svojim ovciam a vedie stádo napríklad z pastvy pravdy na pastvu milosti. Pravda sa nám stala takou veľkou, že je v nás správne uložená, správne ušitá, potom prichádza iná pastva, ktorá nás posilní a nasýti.

Môžem osobne vyznať, že sa mi pastva milosti stala celkom novým osviežujúcim požehnaním. Najskôr som si myslel, že Božia milosť bude pôsobiť len vtedy v mojom živote, keď to budem ja chcieť. Činil som pokánie a dúfal, že práve preto dosiahnem odpustenie. Urobil som pokánie a myslel som, že som tak dosiahol odpustenie u Boha. Myslel som, že ja sám musím spustiť Božiu milosť v mojom živote. Bol som presvedčený o pravdivosti nasledujúcej schémy: „Budem sa správať priaznivo, aby ma potom milosť zákonite prenikla a

stimulovala.“ Tento spôsob milosti sa mi veľmi pozdával. To bol môj čas požehnania a bol som živý milosťou.

Ale jedného dňa som urobil celkom nový objav. Tým dorástla tráva milosti. Spoznal som dimenziu Božej milosti, ktorá mala ešte väčšiu hĺbku, ako som dovtedy poznal. Spoznal som, že nie ja som dal podnet na milosť, ale ona podnietila mňa. Nie ja som pôsobil, aby prišla milosť, ale ona pôsobila skôr a až potom som konal ja. Spoznal som, že to bola práve milosť, ktorá vyvolala vo mne pokánie, obrátenie sa a vieru – nie ja sám. Chcel by som túto pravdu porovnať v jednom príbehu o zajacovi a ježkovi: Zajac utekal, utekal a utekal, a predsa bol ježko v cieli vždy pred ním, hoci sa zajac veľmi namáhal.

(Pozn. prekladateľ'a: Známa bájka v Nemecku. Ježko navrhol pyšnému zajacovi aby sa pretekali v behu. Ježko ešte odbehol domov, zobral svoju ženu a nechal ju na mieste, kde bol cieľ pretekov. On sám prišiel na štart k zajacovi. Odštartovali, zajac rýchlo vybehol a ježko sa skrýl do brázdy. Keď zajac dobiehal do cieľa, ježkova žena kričí na neho „ja už som tu“. Zajac ich nerozoznal a žiadal opakovať závod. Keď dobehol späť na štart, ježko už na neho kričí „ja už som tu“. To sa opakovalo 73-krát a zajac nikdy nevyhral.)

Toto som zažil aj ja pri milosti. Utekal som, utekal som a predsa bola vždy predo mnou. Pôsobila skôr a preto Pán Ježiš povedal: „*Nie vy ste si mňa vyvolili, ale ja som si vyvolil vás*“ (Ján 15,16). Lebo v Kristu si nás Boh vyvolil „... ešte pred stvorením sveta“ (Efezským 1,4).

Milosť tu teda bola skôr ako som sa narodil, skôr ako som ju mohol nejakým spôsobom aktivovať. Milosť pôsobila už pred založením sveta k môjmu požehnaniu a k spáse. Teda začal som sa sýtiť a mať radosť z týchto nádherných právd. Táto pre mňa úplne nová dimenzia milosti ma premohla. Bola ako dorastajúca tučná tráva a moja duša ňou bola hojne nasýtená, ako povedal Ján v evanjeliu: „*Z Jeho plnosti sme zaiste všetci prijali, a to milosť nad milosť*“ (Ján 1,16). Milosť dorastá stále a nikdy nekončí podobne ako zelené lúky, na ktoré nás Ježiš Kristus vedie. Aká radosť!

Miesto na táborenie

Sme požehnaní nielen hojnosťou pastvy, tým, že tráva neustále dorastá a je čerstvá, ale lúky ukazujú svoju plnosť aj v tom, že slúžia ovciam ako miesto na táborenie. Napríklad: Keď sme na výlete v prírode, tak si urobíme piknik najradšej na nejakej lúke. Nehľadáme si miesto na odpočinutie na čerstvo zoranej pôde, na kamenitej pôde alebo dokonca na asfalte. Hľadáme vždy zelenú lúku.

Z pôvodného textu sa dá veľmi dobre preložiť: „*Na lúkach zelenej trávy ma nechá táboriť.*“ Teda zase som objavil jednu pravdu v starom Slove, ktoré ma sýti. Najskôr sa ovce nasýtia a potom si na tej lúke odpočinú. Ovce sú prežívavce. Môžu sa spokojne a šťastne pohybovať po lúke, prežívať a stráviť to čo zjedli. Takto to tiež môžu činiť aj Božie deti. Najskôr sa nasýtia Pánovým slovom a potom si v ňom odpočinú. „*Zostáva teda odpočinok ľudu Božiemu*“ (Židom 4,9). Môžeme v evanjeliu prísť k pokoju. Obvinenie z hriechu je preč a je tu odpustenie. Pre nás platia zaslúbenia Božej vernosti a oslovenie, že sme deti Božie je nám istotou. Aká pastva milosti!

Ján píše: „*Ktokoľvek sa z Boha narodil, nepácha hriech, lebo Jeho semeno zostáva v ňom*“ (1. Jánov 3,9). Semeno Božej prirodzenosti zostáva v Božom dieťati. Preto prestane milovať hriech a vedie zmenený život v posvätení. Kresťan nezostáva naďalej tým istým. Prečo? Lebo nesie v sebe nehynúce semeno Božie. Ovce, ktoré odpočívajú na tejto nádhernej lúke sú plné radosti z lásky Božej a volajú: „*Kto nás odlúči od lásky Kristovej? ... Som presvedčený, že nič nemôže nás odlúčiť*“ (Rímskym 8,35+38-39). Alebo: „*Vieme, že ktokoľvek sa narodil z Boha nehreší, ale chráni ho Ten, ktorý sa narodil z Boha (Ježiš), a ten Zlý sa ho ani nedotkne*“ (1. Jánov 5,18). Kristove ovce nebojujú viac boj za seba, ale zostávajú v pokoji na zelených lúkach milosti a vernosti Božej. Ich obavy, že musia zahynúť, sú preč, lebo dôverujú bezpečnej opatere ich dobrého Pastiera.

Pod' k prameňu

„Na pastvách zelených ma pasie a k vodám osviežujúcim ma privádza.“ (Žalm 23,2)

Najskôr pokrm, potom nápoj

Ak si ďalej všimame tento žalm, môžeme vidieť, že ovce sa najskôr napasú a potom sa napijú. Lebo druhý diel tohto verša znie: *„... a k vodám osviežujúcim ma privádza“* (Žalm 23,2). Blízko zelených lúk býva často prameň alebo tečie popri nich tichý potok. Tak ako zelená lúka je obrazom pre duchovný pokrm a podobenstvom pre Božie slovo, podobne aj čerstvá voda je obrazom Ducha Svätého. Ježiš povedal: *„Ako Písmo hovorí: Rieky živej vody potečú z vnútra toho, kto verí vo mňa. A to povedal o Duchu, ktorého mali prijať ti, čo uverili v Neho“* (Ján 7,38-39). Bez vody nemôže žiť žiadny človek. A bez Ducha Svätého nemôže žiť žiadny duchovný človek. Kresťan žije skrze čerstvú vodu Ducha Svätého. Bez Neho nemôže existovať ani kresťan, a ani kresťanská viera. Dávid to poznal, modlil sa: *„svojho svätého Ducha mi neodnímaj!“* (Žalm 51,13). Obdobne tiež: *„Ako jeleň dychtí po vodných bystrinách, tak dychtí moja duša po Tebe, ó Bože“* (Žalm 42,2).

Keď ťa dobrý Pastier neprivedie k čerstvej vode, nemôžeš prežiť. Tvoj duch potrebuje svätého Ducha tak ako tvoje telo potrebuje vodu. Ježiš krstí a napája Svätým Duchom, živou vodou duchovného života. To je ohromné! Tak vraví aj Ján Krstiteľ: *„Ja vás krstím vodou ..., ale Ten, ktorý prichádza za mnou, ... vás bude krstíť Duchom Svätým“* (Matúš 3,11). Ako napája Ježiš svoju cirkev?

Ježiš začína Slovom

Začína Slovom. Biblia prirovnáva Slovo pravdy k zelenej tráve pastvy a tiež k vode: *„Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do kráľovstva Božieho“* (Ján 3,5). Voda je Slovo. Šťavnatá tráva obsahuje veľa vody. Ak teda Boh chce dať človeku Svätého Ducha, začne vždy so svojim Slovom. Keď Boh dá Svoje slovo, tak zároveň s ním aj Svätého

Ducha. Lebo Ježiš povedal: „Reči, ktoré som vám hovoril, sú duch a život“ (Ján 6,63).

Biblia nám objasňuje: „Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a Boh bol to Slovo“ (Ján 1,1). Boh teda nehovorí len Svoje slovo, ale On sám **je** Slovo. Taktiež Ježiš **je** Slovo a Slovo sa stalo telom. Je napísané: „Boh je Duch“ (Ján 4,24). Ak je Boh Slovo a zároveň je aj Duch, potom je aj Slovo rovnako Duch. Z tohto dôvodu hovorí Sväté Písmo o živom Slove. „Slovo Božie je živé a mocné a je ostrejšie než ktorýkoľvek dvojsečný meč“ (Židom 4,12). Tu máme niečo z tajomstva Božej trojice.

Teda skrze živé Slovo Božie budeme znovozrodení k novému životu. To je Slovo preniknuté Svätým Duchom. Môže sa to tiež nazvať „Slovo Ducha“, lebo pôsobí nový život od Boha. Takto napája Boh svoje ovce. Najskôr im dá čerstvé živé Slovo a súčasne s ním aj Ducha.

Ježiš nás vedie ďalej

Ježiš nás vedie ale ďalej, teda k napájadlu. Z pastvy sú ovce vedené k čerstvej vode. Prečo? Aj keď každé Slovo Božie je duch a život pre veriacich, napriek tomu sú niektoré pasáže ťažko stráviteľné. Napríklad práve uvedená pravda o Božej trojici. Ako môžu byť traja v jednom? To že nie sú Otec, Syn a Svätý Duch traja Bohovia, ale len jeden jediný Boh? To sa nedá skutočne porozumieť.

Je aj mnoho iných otázok, napríklad otázka Božej spravodlivosti a Jeho slobodnej voľby milosti. V Písme stojí: „Jákoba som si zamiloval, Ezava však znenávidel“ (Rímskym 9,13). Je Boh skutočne nespravodlivý? To je pradávna otázka, ktorá bola položená už v časoch apoštola Pavla (Rímskym 9,14). Alebo tiež otázka návratu Ježiša a vôbec o Zjavení (Jána) sú témy, ktoré nie sú jednoducho zrozumiteľné. Mnohé veci z Biblie sú skutočne ťažko stráviteľné a spôsobujú nám duchovný smäd. Pán dáva svojim ovciam čerstvú vodu k ich pevnému pokrmu.

Služba Svätého Ducha

Ako tomu môžeme porozumieť? Svätý Duch dáva osvietenie, spoznanie, poučenie a pomazanie. To znamená, že učí a objasňuje nám Slovo pravdy, nezriedka aj to ťažko pochopiteľné. To je služba Svätého Ducha. Toto Jeho zvláštne vnútorné poučovanie zažíva kresťan ako krst, ako naplnenie, ako zjavenie. Je premožený poznanou pravdou a je silne presvedčený o prítomnosti Božej. To sú nádherné skúsenosti. Ak pastier vedie k sviežim vodám, potom je stretnutie s Jeho slovom viac ako bežná skúsenosť z počutia. To je zážitok, ktorý pôsobí ako krst, ako osvieženie. Preto ten obraz vody.

Niektó má skúsenosť s tým, že Slovo ožije ako hrejivý oheň. Preto je tiež oheň obrazom pre Svätého Ducha. Inému Božiemu dieťaťu bude Slovo zase vnútorným povzbudením, keď zrazu objaví jemu predtým skrytú pravdu. A tak bude Duch Svätý mocou a silou pre službu. U niektorých ľudí dokonca spôsobí hovorenie inými jazykmi. To nie je možné ľudsky vysvetliť, ale vychádza to z nich von, lebo ide o zvláštne Božie pomazanie, nám dané skrze slovo Pána. Svätý Duch dáva viac svetla k porozumeniu Slova z Písma, k stráveniu, k zjednoteniu sa s Ním a k životu v Ňom. To je skutočný základ pre radosť i jasot.

Biblia nazýva tento nadprirodzený jav, okrem iného, „*krstiť Duchom Svätým*“³ (*byť pokrstený Duchom Svätým*), „*naplnený*“ alebo „*Duchom Svätým pomazaný*“⁴. Nazýva to tiež „*byť zapečatený Duchom Svätým*“⁵. To sa nestane jedenkrát, ale vždy a znovu (Efezkým 5,18). Nebudeme vedení Ježišom k napájadlu iba raz v živote, ale vždy a znovu.

Niekedy pociťujeme tú veľkoleposť sviežej vody silnejšie a požehnanejšie, inokedy sa to stane celkom prosto a bez emócií. Ale to napájanie a sytenie je vždy skrze Svätého Ducha.

Žalmista hovorí: „*Na pastvách zelených ma pasie a k vodám osviežujúcim [alebo: tichým] ma privádza.*“ Na tejto nádhernej

---

³ Matúš 3,11; Skutky Apoštolov 1,5; 11,16; 1. Korintským 12,13

⁴ Lukáš 1,15; Skutky Apoštolov 2,4; 4,31; 9,17; 10,38; 13,52

⁵ Efezkým 1,13; 4,30; porovnaj 2. Korintským 1,22

lúke kresťan odpočíva, prebýva a užíva si zaslúbenia Božie. Má ich vo svojom srdci a bude prežívať pokoj v láske a vernosti svojho Pána. Ovce Kristove dôverujú opatere svojho dobrého Pastiera a všetok strach odchádza. Nechceš aj ty táboriť na lúkach dobrého Pastiera?

Svätý Duch zostáva

V Roháčkovom preklade Žalm 23,2 znie: „*Vodí ma popri tichých vodách.*“ Vlastne by sa mohlo preložiť: „*popri vode pokoja*“. To je obraz pre pravdu, ktorú Ježiš učil v Jánovi 14,17, kde hovorí: „*Duch pravdy ... pri vás ostáva.*“ Keď teda Ježiš vedie svojich k vode pokoja, potom ich vedie k Bohu, ktorý skrze znovuzrodenie prebýva v nás a zjavuje nám Svoju prítomnosť. Preto povedal Ježiš Samaritánke: „*Kto by však pil z vody, ktorú mu ja dám, nebude žízniť naveky, ale voda, ktorú mu ja dám, bude v ňom prameňom vody prúdiacej k večnému životu*“ (Ján 4,14).

Naplnenie Svätým Duchom môže byť niekedy zobrazené tak, že Duch Svätý v nás musí byť neustále doplňovaný, lebo naše srdce je ako sito. Biblia síce používa tento obraz, aby znázornila našu závislosť od Ducha Božieho, ale Duch Svätý sa v nás nespotrebuje podobne ako napríklad auto, ktoré neustále potrebuje dotankovať nový benzín. Inak by nemohol Ježiš povedať: „*Duch ostáva pri vás!*“ To znamená: Si plnený Svätým Duchom, ktorý zostáva v tebe.

Keď musíš bojovať so životnými problémami, máš starosti a trápiš sa alebo ťa Duch Svätý zaviedol na „lúku s ťažko stráviteľným“ Slovom, takže túžiš po odpovedi, potom zakročí Duch Svätý a poučí ťa. Spoznáš Božiu odpoveď v Písme. Aj v Božom Slove, ktorému si zatiaľ nemohol porozumieť, bol živý Svätý Duch. On ťa priviedol k napájadlu, to znamená, že Duch Svätý „vyviera v tebe“ ako voda z vírivého prameňa, bol si osviežený, naplnený radosťou a istotou skrze Ducha, ktorý v tebe prebýva.

Chcel by som to objasniť na príklade manželstva. Ja som ženatý už viac ako 30 rokov a moja manželka i ja si užívame

naše manželstvo. Niekedy sme zvlášť naplnení láskou jeden k druhému. Chcem apelovať na manželské páry, ktoré už dlho žijú spolu: „Buďte naplnení tou láskou, ktorá umožnila vznik vášho manželstva. Nech láska, ktorou každý deň žijete, konečne preteká.“ A taktiež by som chcel povedať: „Buďte plnení Svätým Duchom, ktorý býva vo vás!“ Keď nás Duch Svätý osobne skrze zasľúbenia a pravdy v Písme Svätom poučuje, sú to chvíle zvláštneho šťastia a Božieho naplnenia. Je to akoby svieže vody naplnili naše srdcia.

Slovom Ducha v Svätom Písme budeme znovuzrodení k živej nádeji a vtedy prijmemo Svätého Ducha. Potom v nás vytryskne Jeho prameň, ktorý nás dovedie k večnému životu, ako to Ježiš povedal v Jánovi 7,38. Tento prameň vyviera a prúdi viac a viac, takže naše srdcia sú plnené radosťou, láskou, silou, odvahou svedčiť, darmi a oddanosťou. To je ohromné!

Takto pracuje Duch Svätý v životoch Božích detí: Vede nás na zelené pastvy, potom aj k sviežim vodám aby všetko to, čo sme zjedli, bolo strávené a aby sa pokrm Slova Božieho mohol stať našim životom. Pán obnoví lásku, čo vychladla a vieru, čo ochabla, nanovo rozducha. A keď si smädný, môžeš piť z tohto prívalu života, pretože Ježiš Kristus ti dáva nové osvieženie.

Správnymi cestami

„Dušu mi občerstvuje, po spravodlivých cestách vodi ma pre svoje meno.“ (Žalm 23,3)

Nasledujúca téma, ktorá nás zamestná v našej sérii úvah nad Žalmom 23, je občerstvenie duše.

Občerstvenie duše

Pamätám sa na výlet s niekoľkými teenagermi. Zablúdili sme v hlbokom lese a obklopila nás temnota. Behali sme sem a tam, napred i nazad a úplne sme stratili orientáciu. A musím sa priznať, bol som veľmi znepokojený. Ako nájdeme cestu von? Ako nájsť cestu späť? Behali sme a behali a zrazu sme ju objavili. Bolo to dokonalé občerstvenie! Bolo nádherné prejsť späť zo strachu do bezpečia.

Dobrý pastier teda občerstvuje svoje ovce tým, že ich privedie späť k správne mu chodníku, od ktorého sa vzdialili. Keď preložíme Žalm 23,3 doslovne, porozumieme, o akom druhu občerstvenia sa tu hovorí. Tento verš sa dá totiž preložiť aj takto: „**vedie** moju dušu späť a vodi ma po cestách spravodlivosti.“ Ten začiatok znie trochu inak, ako to je v Roháčkovom preklade Biblie. A preto „*viesť späť*“ dá sa preložiť aj slovom „*obrátiť*“. To sa zhoduje práve tak dobre aj s pôvodným prekladom z hebrejčiny, kde to znie: „**Obráti** moju dušu a vodi ma po cestách spravodlivosti.“ Ekumenický preklad má: „*Obnovuje mi život ...*“

Takí ako ovce sú aj kresťania: Tiež sa pomýlia, narušia dobré cesty Pána (Boha), odbiehajú do nebezpečnej oblasti života a odchýlia sa od správnych ciest a nariadení živého Boha, od dobrých a správnych chodníkov. Zvlášť v horách sa musia ovce držať správnej cesty, aby sa nezrútili do nebezpečných priepastí.

Kráľ Dávid zažil, čo to znamená, vzdialiť sa od dobrých ciest pravdy, keď si nevážil Božie ustanovenia. Zaplietol sa s vydatou Bat-Šebou v cudzoložstve (pozri 2. Samuel 11). Ako kráľ dokonca zariadil, aby jej manžela zákerne zabili. Takto

ziskal ženu pre seba. To bol veľký zločin, hlboké poblúdenie. Avšak napriek počiatočnému pôžitku, neskôr sa usadilo ťažké bremeno na jeho srdce. V Žalme 32 opísal svoj depresívny stav takto: „*Keď som mlčal, práchniveli mi kosti počas môjho ustavičného stonania, lebo dňom i nocou ťažko doliehala na mňa Tvoja ruka, životná sila sa mi obrátila na letnú vyprahnutosť. Sélah*” (Žalm 32,3-4). Skutočne to nebolo občerstvenie. Hriech mu nedovolil nájsť cestu späť k pokoju.

Odchýlenie sa od Božích ciest je radosťou a rozkošou len v prvom okamihu. Dlhodobou ide o samozničujúci postoj, ktorý zničí nielen tvoj vnútorný život, ale aj vonkajší. To nie je žiadne občerstvenie. Mnohí majú taký názor, že hriech by mohol byť oslobodením. V skutočnosti je záťažou a trápením; je zajatím a strachom, ako to jasne môžeme vidieť u Dávida.

Boh vo svojej veľkej добрote viedol Dávida späť, ako sme to čítali v žalme 23. Poznáme príbeh v Biblii, keď Boh poslal Nathana a Dávid bol usvedčený zo svojho hriechu. V Žalme 32,5 píše: „*Vtedy som Ti vyznal svoj hriech a nezastrel som svoju vinu. Riekol som: Vyznám Hospodinovi svoje priestupky! A Ty si odpustil vinu môjho hriechu.*“ A už na začiatku Žalmu: „*Blahoslavený, komu je priestupok odpustený a hriech prikrytý. Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta vinu a v jeho duchu nieta ľsti*“ (Žalm 32,2). Odpustenie hriechov tvorí pravú kvalitu života a je občerstvujúce.

Biblia hovorí: „*My všetci sme blúdili ako ovce, všetci sme chodili vlastnou cestou*“ (Izaiáš 53,6). Namýšľali sme si, že sme boli na správnej ceste, ale boli sme stratení. Toto hovorím teraz ľuďom, ktorí nežijú v poslušnosti a v láske voči Kristovi, ktorí sa opäť previnili, ktorí prestupujú prikázanie Božie a žijú na nesprávnych cestách. Priateľ môj, 23. Žalm nie je „nasladlý“ Žalm, ale Božie Slovo, ktoré oddeľuje kĺby od špiku a duše od ducha. Žalmista sa nemodlí za mierny Boží dotyk, ale: „*Ved' ma späť, Bože môj. Vodi ma zase po cestách Tvojej spravodlivosti. Potom sa zase bude dariť mojej duši.*“ Ak chceš, aby sa mala tvoja duša dobre, vtedy volaj s Dávidom k Pánovi, svojmu Bohu: „*Odpusť mi moje blúdenie, odpusť mi moje hriechy a*

moju vinu. Ved' ma tak, aby som zase išiel po cestách Tvojej spravodlivosti.“ To občerství tvoju dušu, vylieči tvoje srdce. To upokojí tvoje svedomie a prinesie osoh nielen tvojim nervom a tvojej duši, ale aj tvojmu telu.

Chodiť po spravodlivých cestách

„Vodí má správnymi cestami“ (Žalm 23,3 Ekum. Prekl.). Mnohí rozumejú pod týmto slovom len istý druh vedenia podľa citu v rozličných rozhodnutiach. Nazdávajú sa, že týmito slovami je vyjadrená modlitba, napríklad aby im bol ukázaný správny byt alebo správne zamestnanie. Ako sme už spomenuli, toto miesto doslovne znamená: „Po spravodlivých cestách vodí ma.“ Tým sa myslí cesta Božích prikázaní. Dávidovi išlo o to, aby ho dobrý Pastier vodil po Božích spravodlivých cestách, a nie o to, aby mohol urobiť subjektívnu voľbu, alternatívu, ktorá by mohla byť jeho životnou cestou. Čo to teda znamená konkrétne, chodiť „po spravodlivých cestách“? Biblia nás učí, že Boh nám Krista učinil spravodlivosťou (1. Korintským 1,30). On je cesta spravodlivosti. Je cesta (Ján 14,6). On naplnil Božie prikázania úplnou poslušnosťou, zatiaľ čo my sme len zlyhávali. Preto najdôležitejšia otázka života nezní: „Ako sa môžem stať bohatým?“ alebo: „Ako dlho môžem žiť?“, ale: „**Ako môžem byť pred Bohom spravodlivý?**“ Svätý Boh bude vo svojej spravodlivosti uplatňovať právo, nie preto, že by mal radosť v našom zničení, ale pretože vo Svojej podstate je spravodlivosťou. Ak žijeme v nespravodlivosti, už sme zničení, pretože sme odbočili z ciest spravodlivosti.

Naším problémom je aj to, že si sami nemôžeme nájsť cestu späť do spravodlivosti. Napriek všetkým dobrým zámerom a úsiliu nemôže človek z vlastnej sily znovu nastúpiť na chodník spravodlivosti. To spoznal i žalmista a kvôli tomu sa modlí: „Ved' ma Ty, Pane späť.“ A Boh to robí! Daruje nám spravodlivosť cez vieru v Krista. Človek sám nenájde cestu späť k Bohu. Mnohí síce hovoria: „Dám si tú námahu, chodiť po cestách spravodlivosti Božej. Dodržím Božie zákony. Budem viesť nábožný život a bude sa mi dariť.“ Milý priateľ, táto seba-dôvera je začiatok konca. Dobré úmysly pri prelome

roka netrvať ani do 1. januára. Ale chvála Bohu, smieš vidieť spravodlivosť Božiu v Kristu Ježišovi. Evanjelium ti vysvetľuje, že Kristus ti daruje túto spravodlivosť, keď tomu uveríš.

Boh zmení náš život

Skutočnosť, že Boh ti zaráta spravodlivosť, ktorá patrí Kristovi, neznamená len teoretický stav. Je to nádherné, pretože ovocím spravodlivosti prichádzajúcej z viery v Ježiša Krista, je súčasne praktická spravodlivosť. A to v prípade Božieho dieťaťa znamená zmenu jeho života aj povahy.

Kresťan, ktorý chodí po správnej ceste, miluje Boží zákon. Miluje Ježišove poučenia v reči na vrchu a oceňuje listy apoštolov, pretože „*Zákon Hospodinov je dokonalý, občerstvuje dušu*“ (Žalm 19,8). Preto skúšaj znovu a znovu, či si nezblúdil z cesty spravodlivosti. Pozeraj sa na Ježiša a ver v Neho, že je tvojou spravodlivosťou a budeš chodiť po ceste spravodlivosti, ktorú ti už Ježiš Kristus sám pripravil.

Pre Boha

„Dušu mi občerstvuje, po spravodlivých cestách vodi ma pre svoje meno.“ (Žalm 23,3)

Prečo nás občerstvuje dobrý Pastier? Prečo nás vodi po spravodlivých cestách? Odpoveď znie: Nie preto že sme si to zaslúžili, ale, ako čítame na konci Žalmu 23,3: *„Pre svoje meno.“*

Pre svoje meno

Je to len malý dodatok v tomto verši, ktorý sa žiaľ stále znova prehliada, ale ktorý je predsa tak dôležitý. *„Pre svoje meno“* učí nás: Boh nám nežeľná, pretože sme si to zaslúžili. Aký dôvod má Boh aby spasil hriešnika? Neverí, zotrúva vo svojom odmietaní Boha, protirečí zákonom jeho Stvoriteľa, miluje porušenie, pohŕda svojím Vykupiteľom a šliape nohami po svojom spasení. Nedá sa nájsť nič dobré na ňom. Hriešnik tak dáva Bohu dôvody, len na jeho odsúdenie a zatratenie kvôli jeho priestupkom a nevere. Keby Boh nebol milostivý, musel by nás, sústavných porušovateľov zákona zničiť. Kvôli človekovi a jeho bezbožnosti musel by Boh právom prekliť zem, ako môžeme čítať už v príbehu o potope sveta (1. Mojžiš 6-9). Ale pre svoje meno predsa tem znovu požehnal. Aká dobrotá! Boh kladie svoje znamenie na oblohu, dúhu (1. Mojžiš 9,12-13). Boh to neurobil kvôli človekovi, pretože tento by bol tak dobrý, hodnotný a skvostný, ale kvôli Jeho cti. Dal svoju zmluvu pre svoje meno. Kvôli nám muselo prísť odsúdenie, ale kvôli sebe daruje nám zľutovanie a požehnanie. To je veľká milosť!

Presne takto hovorí Boh cez proroka: *„Nekonám kvôli vám, dom Izraela, ale kvôli svojmu svätému menu, ktoré ste znesvätili“* (Ezechiel 36,22). Boh je teda milosrdný nie pre niečo, čo je prítomné v nás ľuďoch. Od nás nepochádza nič, čo by Boha mohlo pohnúť k dobrotivosti – nanajvýš k hnevu. Boh sa nezmiluje nad nami, pretože sme tak dobrí alebo pretože sme tak hodnotní, alebo pretože sme tak chudobní. Ani naša bieda nie je pravým dôvodom, prečo nám Boh pomáha. Božia láska a

milosrdenstvo neprichádzajú z nás, ale len na základe Božieho rozhodnutia. Pre svoje meno nás vedie po spravodlivých cestách a navracia nás na ne, keď zablúdime.

Božie meno – Boží charakter

Keď sa v Biblii hovorí o Božom mene, myslí sa vždy Jeho charakter. Výraz „*pre svoje meno*“ zodpovedá Jeho povahe a charakteru. Jeho meno vyjadruje Jeho povahu. Tento výraz: „*pre svoje meno*“, tiahne sa ako červená niť cez Bibliu. Tu k tomu nasledujú niektoré pasáže:

„Pre svoje meno zdržujem svoj hnev, pre svoju slávu ho krotím v tvoj prospech, aby som ťa nevyhubil. Kvôli sebe, kvôli sebe to robím, veď ako by mohlo byť znesvätené moje meno? Svoju slávu inému nedám“ (Izaiáš 48,9+11).

„Potom poznáte, že ja som Hospodin, keď to urobím s vami kvôli svojmu menu, a nie podľa vašich zlých ciest ani podľa vašich skazonosných skutkov, dom Izraela – znie výrok Hospodina, Pána“ (Ezechiel 20,44).

„Pre svoje meno, Hospodine, odpusť mi moju vinu, lebo je veľká“ (Žalm 25,11).

„Pomôž nám, Bože našej spásy, pre slávu svojho mena! Vytrhni nás a odpusť naše hriechy pre svoje meno!“ (Žalm 79,9).

Vezmime tiež Jeremiáš 14,7: *„Ak naše viny svedčia proti nám, zasiahni, Hospodine, pre svoje meno, lebo nesčíselné sú naše odpadnutia; proti Tebe sme zhrešili.“*

Alebo aj Jeremiáš 14,21: *„Pre svoje meno nezavrhni, nezneucti trón svojej slávy. Rozpomeň sa a nezruš svoju zmluvu s nami!“* Prorok sa tu odvoláva na Boha, aby nezrušil svoju večnú zmluvu. Nie preto, že by si to veriaci zaslúžili, ale pre Božiu hodnovernosť, pre Jeho zaslúbenia, pre Jeho integritu a spoľahlivosť. Boh spečatil svoju zmluvu prísahou, aby sme my, ktorí veríme, na veky vekov patrili Jemu. Na túto prísahu sa smieme spoľahnúť pre Jeho meno, pretože nikto menší nestojí za tým, ako svätý Boh sám.

Správna modlitba

Modlime sa preto vo viere, a nie podľa ľudského zmýšľania. Nemodli sa: Pane, zachráň ma, pomôž mi, vyslyš ma, pretože sa tak úpenlivo modlím, pretože sa tak veľa pôstím, pretože Ti slúžim, a som verný voči Tebe, alebo pretože tak silne verím. Ani sa nemodli: Pane, pomôž mi, pretože som tak chudobný a chorý. Nehľadaj dôvody pre Boží zásah u seba samého. Ale modli sa tak, ako sa modlili muži Biblie: Pane, zachráň ma pre Tvoju zhovievavosť, pre Tvoju dobrotu, pre Tvoje zaslúbenia, pre Tvoje prísľuby, pre Tvoju lásku, pre Tvoje sväté meno. To je nádherná modlitba príjemná Bohu. Takto znejú tiež modlitby Biblie, ako napríklad v Žalme 109,21: „*Ale Ty, Hospodine, Pane, nalož so mnou kvôli svojmu menu, vytrhni ma, lebo dobrá je Tvoja milosť!*“ A Ján doplnil v 1. Jána 2,12: „*Píšem vám, deti, pretože sú vám odpustené hriechy pre Jeho meno.*“ Vidíme ako táto téma prechádza až do Novej Zmluvy. Takto začína aj Otčenáš s oslávením mena Božieho (Matúš 6,9). Cti si vo svojej modlitbe najprv meno, charakter a podstatu živého Boha.

Naše konanie voči iným ľuďom

Aj naše konanie voči iným ľuďom má mať svoje odôvodnenie v prvom rade v Bohu samom. Humanizmus vidí vždy človeka v strede. Človek je to najvyššie. Preto hovorí humanizmus o nedotknuteľnosti dôstojnosti človeka. Nič nie je vyššie. To je iste dobrá motivácia robiť ľuďom dobré veci.

Ale kresťania nerobia dobré veci v prvom rade kvôli človekovi, ale kvôli Bohu, kvôli Kristovi. To je ešte vyššia motivácia. Napriek všetkým rečiam o hodnote človeka, zaobchádzame s našim blízkym predsa tak nedôstojne. Ľudia sa navzájom nevážia nikde na svete. Učenie o hodnote človeka ako o poslednej inštancii neobstojí. Je to príliš nízke, pretože sa zabúda na hodnotu Božiu. Ľudia zašľapávajú úctu pred Bohom; ako teda môže úcta pred človekom za niečo stáť?

Ak úcta pred Bohom niečo pre nás znamená, keď je nám Jeho meno sväté, potom bude aj človek niečo znamenať, a potláčanie, týranie a vraždy môžu byť zastavené. Preto Biblia

učí, že nie človek ale Boh je tá najvyššia autorita, pred ktorou treba mať bázeň.

Matka vydedila svoju dcéru. Tá bola z toho tak rozzúrená, že sa už nikdy viac nechcela starať o svoju matku. A keď matka zostarla a ochorela, dcéra sa držala svojho predsavzatia. Ale potom sa obrátila ku Kristovi. Jej myslenie sa zmenilo. Hovorila si: „Nie kvôli matke, ale kvôli Kristovi budem sa starať o ňu.“ Aký nadherný motív, aký argument pre lásku k blížnemu!

Meno Ježiš nám umožňuje robiť dobré veci a dokonca milovať našich nepriateľov. Len pre Jeho nezmeniteľnú lásku, pre Jeho zhovievavosť, pre Jeho dobrotu a pre Jeho milosrdenstvo. Žehnajte tým, čo vás preklínajú, čiňte dobré tým, čo vás urážajú, a to nie kvôli človeku, ale pre úctu ku Kristovi a pre Jeho sväté meno.

Choď do práce nie kvôli mzde, ani kvôli šéfovi, ale buď usilovný pre slávu Božiu. Miluj svojho manželského partnera nie kvôli jemu samému, ani kvôli sebe, ale miluj ho kvôli Ježišovi, vtedy bude tvoje manželstvo trvale požehnané. Miluj svoje deti, miluj svojich rodičov, nie kvôli deťom a rodičom, ale miluj ich kvôli menu Božiemu; miluj ich pre slávu Božiu.

Nech ti Pán Boh pomôže chodiť po spravodlivých cestách pre Jeho meno! Amen.

Nebojím sa zlého

„Keby som kráčal hoci temným údolím, nebojím sa zlého, lebo Ty si so mnou, Tvoj prút a Tvoja palica ma potešujú.“

(Žalm 23,4)

Keď Dávid písal 23. Žalm, istotne myslel na obdobie, keď bol sám pastierom oviec. Ako často sám kráčal temným údolím, keď na jar vyháňal svoje zvieratá z ich zimoviska na vysočinu, aby tam cez leto našli dobrú potravu. Cesta na vysočinu viedla často cez hlboké doliny, ktoré boli pre stádo oviec dostatočne široké a miernejšie na výstup, ako strmé horské chodníky. Výstup bolo treba zvládnuť aj so zvieratami. Dávid vedel, ako nepríjemne môže byť v takej doline – mokrú, chlad a tma, pretože slnko sa na dno takejto rokliny dostane len zriedkavo. Čítame o tom aj v Roháčkovom preklade: *„Keby som šiel aj údolím tône smrti“* čo je zo základného textu úplne správne.

Dávid ako pastier vedel aj o nebezpečenstvách temných údolí. Tam totiž nie zriedka striehli divé zvery, ako medvede a vlky. Keďže ovce museli bežať natesno vedľa seba, nebola žiadna možnosť úniku. Biblia nám podáva správu o tom, že Dávid bojoval s levom aj s medveďom. (1. Samuelova 17,37). Okrem toho tu dochádzalo často k pádom kameňov a k iným nehodám.

Jediná cesta: cesta cez údolie

Môže vzniknúť otázka: Prečo si pastier zvolil cestu cez údolie, ktorá bola tak nebezpečná a nepohodlná? Odpoveď je jednoduchá, okrem tejto cesty nebola možná žiadna iná.

Na takejto ceste hore na výšiny sa nachádzame aj my kresťania. Vysočinu, na ktorú Dávid tiahol so svojimi ovcami môžeme prirovnať k spoločenstvu, ktoré môžu vychutnávať Božie deti so svojim Pánom. V jednom starom chválospeve je napísané toto: *„PRIVEDĚ MA VYŠŠIE NA VRCHY, DO SPOLOČENSTVA S TĚBOU SAMÝM ...“*⁶ Toto želanie bolo aj v Dávidovom srdci.

---

⁶ Letničný chválospev č. 280

Tak ako on musel podnikat' nebezpečnú cestu cez údolia na vrchy, nie sme toho ušetrení ani my. Ani pre nás nie sú možné žiadne skratky. My tiež nemôžeme vyliezť na strmé horské steny alebo sa nechať odviezť na vrchol vrtuľníkom. Tak ako Dávid, musíme aj my spoznať temnotu a chlad roklín.

Keď si na ceste smerom nahor za svojim Spasiteľom, tak sa milý kresťan nečuduj, že sa dostaneš do ťažkostí a musíš bojovať s nepríjemnosťami. Utrpenie, údery, sklamania a smútok sú celkom normálne aj v živote kresťana. Ten, kto nechce ísť cez vlhké, chladné, tienisté a stiesnené údolia, sa nikdy sa nedostane nahor.

Dávid nehovorí o tom, že cez údolia musel ísť len výnimočne. Nie, on s tým naisto počítal, lebo čítame: „*Keby som kráčal hoci temným údolím ...*“ Túto skúsenosť majú všetci kresťania, podobne, ako je to v 2. Verši známej piesne „*JEŽIŠ, CHOĎ NAPRED*“: „*LEBO CEZ SÚŽENIE VEDIE CESTA KU TEBE.*“⁷

V Božom Slove takisto čítame, že „*cez mnohé súženia musíme vojsť do kráľovstva Božieho*“ (Skutky apoštolov 14,22). Do neba teda nevedie žiadna iná cesta, ako cez údolia. Možno v poslednej dobe musíš prežívať súženie a núdzu. Prijmi aj to z Božej ruky a vedz, že cesta k nebeskému cieľu síce vedie cez temné a nebezpečné rokliny, Ježiš je však stále pri Tebe: „*Keby som kráčal hoci temným údolím, nebojím sa zlého, lebo Ty si so mnou!*“

Zabezpečenie v údolí

Existuje ešte iný dôvod, prečo vedú pastieri svoje stáda oviec do vrchov po chodníkoch cez údolia a rokliny. Tam majú nielen miernejšie stúpanie, ale údolia sú často popretkávané prameňmi vody a ponúkajú aj pokrm na posilnenie na výstup do vrchov. Kým prejde stádo oviec cez temné a úzke údolie, trvá to nejaký čas. Nám sa niekedy tiež zdá, že trvá príliš dlho, kým dosiahneme cieľ. Preto je dobré vedieť, že v údoliach sa tečie občerstvujúca voda. Nečuduj sa teda, že si často v údoliach, ale

---

⁷ Letničný chválospev č. 533

buď povzbudený, že práve tam tečie živá voda z neba. Tak sa stane dokonca aj nepohodlné, tmavé a nebezpečné údolie požehnaním.

Tento odkaz môžeme preniesť aj do nášho duchovného života: Práve v temných údoliach nášho života nás Boh osobitne občerstvuje. Vždy tam nájdeme čerstvú vodu a vieme, že aj v najtmavšej doline sme v blízkosti nášho dobrého Pastiera ukrytí v bezpečí. Mnohí ľudia tvrdia, že nedokážu zvládnuť ťažké krízy. Kresťania však zažívajú aj v najťažších časoch nádherné občerstvenie od svojho Pána.

Trochu sme si teda objasnili pozadie, na ktorom zložil Dávid verš, ktorý je predmetom dnešnej kázne. Tiež vysvetľuje, ako sa v takých údoliach choval.

Dávid putuje

Dávid sa v temnom údolí nenaháňal a ovce sa tiež nehnali cez polotmavé a nebezpečné územie, pretože ich pastier bol tu, zostávali pokojné a jednoducho ho nasledovali kamkoľvek išiel.

Tak je to aj s kresťanmi. Zostávajú celkom pokojní aj v čase núdze. Nepoznajú paniku. Istým krokom plní dôvery svojho nasledujú Pána – v dobrých aj v zlých dňoch. Nenamáhajú sa ale ani netrpnu od strachu, len putujú tak, ako to robili vždy. Lebo Ježiš je pri nich!

Dávid sa nebojí žiadneho nešťastia

Nemôžeme tomu rozumieť tak, že by sa Dávidovi nikdy neprihodilo nešťastie. Biblii nám hovorí práve o opaku a Dávid dokonca počítal s tým, že príde aj zlé, pretože hovorí: „*A keby som kráčal hoci temným údolím*“. Nehovorí o jasnom a slnkom zaliatym údolí, kde by sa nemusel obávať žiadneho nebezpečenstva.

V Biblii čítame o mnohých ďalších Božích mužoch a ženách, ktorí museli zápasit' s veľkými problémami. Jedným z nich bol Jób. Asi nenájdeme žiaden životopis súčasných kresťanov, ktorí by vo svojom živote nemuseli ísť cez temné údolia, cez núdzu a nebezpečenstvá, cez súženie a tiež cez

choroby. Jób sa napriek tomu nestrachoval, pretože vedel, že dobrý Pastier je s ním. Toto je tiež skúsenosťou veriacich kresťanov.

Ľudia bez Boha sa topia vo svojich problémoch, zlyhávajú a pochybujú. Mnohí z nich sa boja dokonca aj vecí, ktoré ešte nejestvujú. Ich predstavy ich predchádzajú. Títo ľudia si vymaľujú v najčernejších farbách, čo všetko zlé by sa mohlo stať. Skutočnosť je však taká, že zomierame len raz! Vo svojej fantázii a vo svojom strachu si pred svojou skutočnou smrťou možno zomrel viac, ako tisíc krát. Keďže pre deti Božie stratila smrť jej hrôzu, je strach z nešťastia horším zlom, ako nešťastie samotné.

Z tohto strachu bol Dávid vyslobodený. Kresťania sú od neho vyslobodení tiež, pokiaľ žijú v sile Ducha Svätého. Nemusíme mať neustály strach z nejakého nešťastia. Nemusia nás zožierať starosti, lebo to, čo bude zajtra, vie len živý Boh. Ak v našom živote vypukne nejaké nešťastie, nemusíme si napriek tomu zúfať, lebo Ježiš zaslubuje: „*Ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta*“ (Matúš 28,20).

Dávid stratil dokonca aj strach zo smrti. Ak to presne preložíme, hovorí toto: „*Aj keby som kráčal dolinou tône smrti.*“ On nehovorí: „... v údolí smrti“. Podľa všetkého musel Dávid niečo vedieť o zmŕtvychvstaní Krista, vďaka ktorému Pán zvíťazil nad smrťou. Ježiš totiž vysvetľuje v evanjeliu podľa Jána 11,25 toto: „*Ja som vzkriesenie a život – kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie.*“

Tieň smrti

To, čím trpíme, je už len tieň smrti. Smrť nás už viac nemôže držať vo svojom temnom údolí a vo svojej tmavej priepasti. Ako deti Božie prejdeme cez smrť nahor ku večným Božím horským pastvinám. Pretože tam, kde je tieň, musí byť aj svetlo a k tomuto svetlu ideme. Smrť stojí len na okraji našej cesty, na ktorú svieti nebeské svetlo. Vrhá svoj tieň na našu cestu do neba. Nikto sa však nebojí tieňa. Tieň psa predsa nemôže uhryznúť a tieň noža nemôže bodnúť. Takisto aj tieň

smrti nemôže usmrtiť. Neboj sa teda! Pretože: „*Pohltená je smrť vo víťastve. Kde je, ó smrť, tvoje víťastvo? Kde je, ó smrť osteň tvoj?*“ (1. Korinským 15,54-55).

Útecha v temnote

„Keby som kráčal hoci temným údolím, nebojím sa zlého, lebo Ty si so mnou, Tvoj prút a Tvoja palica ma potešujú.“

(Žalm 23,4)

Budeme sa teraz zaoberať druhou časťou Žalmu 23,4.

Prút a palica sú útechou v temnom údolí

Pokiaľ ide o prút a palicu, jedná sa o dva rozličné predmety. Palicu používa pastier pri putovaní a tiež, aby sa o ňu oprel, keď pasie ovce. Môže mu pomôcť aj pri počítaní oviec. V 3. knihe Mojžišovej 27,32 čítame: *„Všetky desiatky z dobytka a oviec, všetko, čo prejde pod pastierskou palicou, každé desiate nech je sväté Hospodinovi.“*

Veľmi sa teším z toho, ako sa dobrý Pastier stará o to, aby ani jedna z jeho oviec nechýbala. On ich všetky spočítal, aj Teba a mňa, všetkých, ktorí sme Božími deťmi a patríme k stádu Jeho oviec. Pavol preto píše Timotejovi: *„Ale pevný základ Boží predsa stojí a má túto pečať: Poznal Pán svojich!“* (2. Timoteovi 2,19). To tiež znamená, že Ježiš neráta počet, tak, že by sa napríklad pýtal, či sú tu všetci. On počíta každú ovcu jednotlivo, pretože každú skutočne pozná.

Podobenstvo o stratenej ovci v Lukášovi 15. Kapitole začína Pán Ježiš približne takto: *„Jeden pastier mal sto oviec. Jedna sa mu stratila a zostalo ich ešte deväťdesiat deväť.“* Pán prirodzene nechcel touto výpoveďou cvičiť počítanie spamäti, dal nám tým však jasne najavo, že On vie všetko o každej jednej ovci. Každá je pre Neho dôležitá a nemá ich nikdy priveľa ani primálo. Keď Dávid hovorí: *„Tvoj prút a Tvoja palica ma potešujú“*, znamená to, že Ježiš spočítal aj mňa svojou palicou. Patrím mu.

V tejto súvislosti by som chcel dať naliehavú výzvu všetkým, ktorí súdia tých kresťanov, ktorí voľakedy žili s Ježišom, no neskôr sa vzdialili a teraz patria k strateným ovciam. Chcem Ti dodať odvahy. Buď si istý, že Pán Boh sa neuspokojí s tým, aby stratil čo len jednu zo svojich oviec, pretože Ježiš vylial svoju drahocennú krv za nich a preto má na

tieto ovce vlastnícke právo. Z tohoto dôvodu sa bude starať, aby Mu ani jedna nechýbala. Je napísané: „... život kladím za ovce“ (Ján 10,15).

Chválime preto Boha za to, že On bude hľadať tie svoje deti, ktoré sa už raz obrátili k Ježišovi, no potom sa dostali na cestu od Neho preč. Možno ťa hľadá práve teraz a práve týmito slovami ťa volá naspäť domov. Potom budeš môcť tiež povedať: „Tvoja palica, môj Otče v nebesiach, ma veľmi potešila.“ Hallelujah.

Vedenie palicou

Prút a palica znamenajú tiež istotu vedenia. Pastier vedie svoje stádo oboma týmito prostriedkami. Ako to robí?

Najprv palicou: S každým krokom kladie pastier svoju palicu na cestu. Jej klopanie ovce nasledujú a cítia sa bezpečne. Pritom sa nemusia ani raz obzrieť od pasenia, jednoducho im stačí pohybovať sa v smere zvuku. Ježiš preto hovorí: „*Moje ovce počúvajú môj hlas, aj ja ich poznám a nasledujú ma*“ (Ján 10,27).

Verím, že túto **pastiersku palicu** je možné prirovnať k **Božiemu Slovu**. Mnohí ľudia už nemajú v živote žiadnu orientáciu. Hľadajú niečo pevné a hodnotné. Sú pritom ako lode na mori bez radaru alebo ako lietadlá bez navigačnej veže a kormidelníkov. Možno aj ty si sa zmýlil vo svojom živote. Už viac nepočuješ klopanie dobrého Pastiera, ale namiesto toho si sa zaplietol do vlastného hriechu? Tvoje dlhy ti prerastajú cez hlavu, tvoj obchod speje k bankrotu a v manželstve to už tiež nie je v poriadku. Si zmätený a nevidíš už žiadne východisko. Chcel by som ťa dnes povzbudiť: Existuje pre teba nádherné utešenie: Ježišova pastierska palica. Je to Jeho slovo. V Biblii nenájdeš len úder palicou, ale aj údery Božieho srdca. V Žalme 119,105 je napísané: „*Sviacou mojím nohám je Tvoje slovo a svetlo mojím chodníkom.*“ Božie slovo nám dáva istotu na našej ceste a tak je silnou útechou, ku ktorej sa môžeme primknúť.

Spomínam si na svoj vlastný život. Moja žena a ja sme v mladom veku prechádzali cez mnohé choroby. Ja som raz celé dva roky trpel najťažšími depresiami. Moja duša bola ponorená do temnoty a nevedel som, ako z toho von. Nemohol som ísť na žiadne bohoslužby a kázať som už vôbec nemohol. S nervami som bol tak v koncoch, že som už nemohol ani viesť vozidlo. Keď som sa o to aj pokúsil, moje nervy zlyhali už po sto metroch. Neskôr som bol šťastný, keď sa mi podarilo zastaviť pri obrubníku. Tam som položil svoju unavenú hlavu na volant a plakal som a plakal. Moja žena čakala naše tretie dieťa a ja som bol kôpkou nešťastia. Čo len teraz bude? To je možno aj tvoja úzkostlivá otázka. Chcel by som ti dodať odvalu. Je tu pastierska palica, Božie Slovo. Čítaj ho. Tam spoznáš Božiu vôľu.

Ešte si pamätám, ako sme spolu s manželkou v tých temných dňoch smrti čítali Bibliu. Verím vo vedenie Duchom Svätým aj pri čítaní Biblie. Otvorili sme ju a náš zrak padol na verš: *„Neumriem, ale budem žiť, a hlásať budem skutky Hospodínove“ (Žalm 118,17)*. To ma povzbudilo. Potom sme otvorili iné slová Biblie, ako napríklad: *„Skúšal som ťa v peci biedy“ (Izaiáš 48,10)* (v nemeckom preklade podľa Luthera 1912 *„Vyvolím si ťa z pece biedy“*. Doslovne: *„Urobím ťa vyvoleným v peci biedy“*.) alebo: (Ježiš) *„Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie“ (Ján 11,25)*. Pravdy Biblie vošli do nášho srdca a z toho povstala sila a vedenie na cestu života. Palica dobrého pastiera sa nám stala potešením a mohli sme ísť po ceste krok za krokom. Jeho láska nás potešila a my sme sa naučili, ako Mu dôverovať.

Potešenie prúta

Nielen, že ma potešuje „Tvoja palica“ ale aj „Tvoj prút“. Čo si máme predstaviť pod prútom? Pravdepodobne tiež nejaký druh palice alebo kyjaka. Ako môže nejaký prút potešovať? Keď niektoré ovce strečujú alebo lenivo zaostávajú, môžu byť takýmto nástrojom popohnané, aby sa znovu pripojili k stádu. Niekedy sa stalo, že ovca vybočila a hrozilo, že sa niekam zrúti.

Vtedy bolo nutné, aby pastier zmätenú ovcu usmernil svojou palicou a zahnal ju naspäť k stádu.

Je to prirodzene nepríjemné, veď kto má v obľube keď je vychovávaný a pritom bitý! Napriek tomu, keď dobrý Pastier používa prút, ide o Tvoj duchovný život a o Tvoju budúcnosť. Ty máš predsa dosiahnuť nebeský cieľ u Boha! Preto pisateľ listu Židom píše aj toto: „*Lebo koho miluje Pán, toho prísne vychováva*“ (Židom 12,6). A keď sa potom navrátiš k stádu, nespomenieš si viac na údery, ale budeš sa znovu radovať, že si spolu s ostatnými ovcami na správnej ceste!

Prútom môže byť takisto Božie Slovo. Možno budeš osobne oslovený touto kázňou, alebo počas Tvojho osobného čítania Biblie. V Prísloviach 6,23 je napísané: „*Lebo prikázanie je sviecou, naučenie svetlom a cestou života karhavé napomínanie.*“

Tým prútom pastiera je možno nejaký úraz, choroba alebo iná núdza. V každom prípade vychovávanie takým prútom sa nám nezdá byť príjemné. To vnímal aj pisateľ listu Židom: „*Pravda, nijaká prísna výchova, pokiaľ trvá, nezdá sa radostnou, ale žalostnou; potom však prináša ovocie pokoja a spravodlivosti tým, ktorých vycvičila*“ (Židom 12,11). Toto slovo nás má usmerniť a pomôcť nám, aby neklesla naša odvaha počas výchovy, ale aby sme ju s vďakou prijali z Božej ruky. Akým potešením môže byť taký prút, cez ktorý sme boli napravení!

Prút a palica chránia stádo

Je tu ešte niečo, čo pre nás prút a palica robia: Chránia stádo. Vieme, že Dávid, ako pastier bojoval s levmi a medveďmi. Pastier stráži a ochraňuje svoje ovce aj s nasadením vlastného života a bráni ich proti nepriateľskému útočníkovi so svojim prútom a palicou. Aké povzbudzujúce a upokojujúce je to pre ovcu, keď vidí, že dobrý Pastier pri nebezpečenstve zakročí a mocne ju ochráni. Tým si je istá: „Pastier ma ochránil, stojí za mnou!“

Podobne tak aj Božie stádo môže byť pokojné a môže veriť, že Pán robí všetko dobre, aj keď je vždy ohrozované „vlkmi a šakalmi“. Biblia nezamlčuje nebezpečenstvá na ceste nasledovania Krista. V 1. Liste Petra 5.8. čítame: „*Váš protivník diabol obchádza ako revúci lev, hľadajúc koho by zožral.*“ Pán nás varuje: „*Lebo povstanú falošní proroci a budú robiť veľké znamenia a zázraky, aby zviadli, ak možno, aj vyvolených*“ (Matúš 24,24). Som tak rád, že tu je napísané „*ak možno*“! Znamená to, že je nemožné zviest' vyvolených naveky. Lebo „*Ktokoľvek sa narodil z Boha ... chráni ho Ten, ktorý sa narodil z Boha, a ten Zlý sa ho ani nedotkne*“ (1. list Jánov 5,18). Diabol s nami síce zatrasie a vyľaká nás, ale nemôže nás naveky zatratit'. Pretože všemohúci Pán má prút a palicu vo svojej ruke, má moc a všetku vládu. Aké je to zaslúbenie!

Spomeňme si na Mojžiša a Árona. Keď mali predstúpiť pre faraóna, prikázal im Pán, aby hodili na zem Áronovu palicu. V okamihu sa premenila na hada, ktorý zožral hadov egyptských zaklínačov (2. Mojžišova 7,8-13). Na tomto zázraku vidíme, že sa ani tak nejednalo o palicu Mojžiša a Árona, ale že to bola Božia palica, ktorá je symbolom Božej moci a slávy vo večnosti. Preto ešte raz: „*Keby som kráčal hoci temným údolím, nebojím sa zlého, lebo Ty si so mnou, Tvoj prút a Tvoja palica ma potešujú.*“

Prestretý stôl

„Stôl mi prestieraš pred mojimi protivníkmi, hlavu mi pomazávaš olejom, je preplnený kalich môj.“ (Žalm 23,5)

Boh pripravil Dávidovi stôl

Dávid sa modlil: „Stôl mi prestieraš pred mojimi protivníkmi“. Uvedomoval si, že len Pán sám môže pripraviť jeho životný stôl. Niektorí ľudia vychádzajú z toho, že iba oni sami určujú, ako bude prebiehať ich život. A pritom je náš život a všetko čo k tomu patrí, nezaslúžený dar Boží.

Jeden obchodník mi povedal: „Boh mi všetko daroval? To som si predsa získal prácou, mojou vlastnou tvorivou silou.“ Daroval si ten muž azda aj svoj život? A postaral sa o to, aby sa narodil zdravý a mohol vyrastať v chránenom prostredí? Samozrejme nie! Ako by sa jeho život vyvíjal, keby prišiel na svet s nejakou telesnou vadou alebo by sa narodil v nejakej biednej štvrti v chudobnej krajine? Zdravá výživa, týždenný fitness-program, o čom on pyšne rozprával, sú síce odporúčania hodné, ale nemôžu zabrániť žiadnej vážnej chorobe, ani smrteľnej nehode. Náš život leží od „a“ po „zet“ v Božej ruke, či už tomu veríme alebo nie.

Biblia sa pýta v tejto súvislosti v 1. Korintským 4,7 „Veď ktože ti prisudzuje prednosť ? A čo máš, čo by si nebol dostal? A keď si dostal, čo sa chváliš, ako by si nebol dostal?“ Prirodzene sa tešíme zo športovca, ktorý si dal námahu a vynaložil mnoho úsilia na to, aby bol úspešný. To platí tiež pre obchodníkov, ktorí sú usilovní, alebo študentov, ktorí dosiahnu určitý cieľ. To nie je zlé, tešiť sa s nimi a uznávať ich úspech. Ale keď sú ľudia pyšní na svoje úspechy, to je potom ohavnosťou pred Bohom. V Jánovi 3,27 Ježiš hovorí: „Človek si nič nemôže vziať, ak nie mu je dané z neba.“ Takéto citáty z Biblie nás robia pokornými a vd'ačnými.

Bohu patrí všetka vd'aka a všetka česť

Ochrana autorského práva je nariadená zákonom. Ak niekto niečo vynájde, patentuje si to; ten kto skomponuje pekné

melódie alebo vybásni texty, nechá si ich chrániť autorským právom. V prípade že sa niekto odváži privlastniť si toto duševné vlastníctvo a vydávať ho za svoje, musí rátať s citelným trestom. Ako to ale vyzerá s autorským právom, ktoré má Boh na teba ? Z akého dôvodu Mu ho nepriznáš? Či nie je pre nás ľuď prirodzené, že tvorca dostane časť za svoje dielo ?

V Božom slove čítame: „*Len dobrý údel a len dokonalý dar pochádza zhora od Otca svetiel*“ (list Jakuba 1,17). Tak chváľme spolu s Dávidom nášho Stvoriteľa a ďakujme Mu za stôl, ktorý nám pripravil!

Keď hlboko v srdci rozumieme tejto pravde, budeme pokorní. Pyšný môže byť len ten, kto verí, že všetko dosiahol on sám. Taká pýcha v konečnom dôsledku prináša sebaoprečovanie a namyslenosť. Niektorí si myslia o sebe viac ako iní, ľudia sa povyšujú jeden nad druhým. Keď ale vďačnosť naplní naše srdce, zmení sa náš postoj k našim blízkym, pretože je to Pán, kto nám žehná vo všetkých veciach – či už je to v zdraví, v rodine alebo v zamestnaní. Nepozerali sme viac zvrchu jeden na druhého, ale stojíme pokorne pred Bohom vedľa seba a chválime Jeho milosť!

Večera Pánova – „Stôl Pána“

Slovo z našej dnešnej kázne nám pripomína ešte iný stôl, ktorý nám Boh pripravil. Pavol ho nazýva „Stôl Pána“. Predchodca tohoto stola bol takzvaný stôl predloženia v starozákonnom chráme. Na tomto stole sa nachádzali dve kôpky chlebov po šesť kusov, takže pre každého z dvanástich kmeňov Izraela ležal na stole pripravený chlieb. Symbolizovalo to Božie poslanstvo pre Jeho národ, že On, Boh ich neustále zaopatruje chlebom a to znamená so životom. Toto bolo tiež podobenstvom o Ježišovi Kristovi, prichádzajúcom Mesiášovi, ktorého Boh pripravil ako chlieb života pre všetkých veriacich.

Keď sa Dávid modlil: „*Stôl mi prestieraš pred mojimi protivníkmi*“, myslel možbo, že pri jeho úteku pred Saulom jedol tiež chlieb predloženia, pretože trpel veľkým hladom. Chlieb bol normálne vyhradený iba pre kňazov, ale Dávidove

správanie Ježiš neskôr v Novom Zákone nekáral (Matúš 12,3-4). Možno to bolo preto, že tento čin bol symbolom a bol prorocký. Pretože po príchode Ježiša sú teraz všetky vykúpené deti Božie, kráľmi a kňazmi a smú jesť z Krista, chlieb života. Toto činíme pri večeri Pánovej.

Pavol hovorí, ako sme už spomínali, o stole Pánovom.

Jednoduchý stôl teda stačí, aby sa mohla sláviť večera Pánova, nie je potrebný žiadny hlavný oltár alebo podobne. To svedčí o tom, že pri tomto stole nezáleží iba na stole, ale na tom, čo bude na ňom predložené. Prirodzený človek potrebuje prírodný chlieb, a Boh prestrie jeho stôl. Duchovný človek potrebuje ale duchovný chlieb. Vidí svoje viny, a má hlad po odpustení a po spravodlivosti. Boh mu pripraví tiež stôl pre jeho vnútorného človeka.

Ježiš vraví o večeri Pánovej: „Ja som chlieb života; kto prichádza ku mne, nikdy nebude lačniť, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žizniť. ... Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba; Ak niekto je z toho chleba, bude žiť naveky; a chlieb, ktorý ja dám, je moje telo, ktoré vydám za život sveta“ (Ján 6,35+51).

A vo veršoch Ján 6,53-55 sa píše: „Veru, veru, hovorím vám: Ak nejete telo Syna človeka a nepijete Jeho krv, nemáte života v sebe. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život, a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj.“

Mnoho náboženstiev hovorí o pozorovaní a meditácii. Niektorí meditujú aj pred krížom, ale telo Kristovo nejedia. Nezoberú Ho do svojich životov, neveria a nedôverujú, že On je skutočne ich Vykupiteľ. Boh ale pripravil telo pre veriacich ľudí, ukrižovaného Krista. Kresťania sa stávajú skrze vieru jednotní s ich Pánom, jedia Jeho telo a pijú Jeho krv.

Niektorí sa pohoršujú na tom, že Ježiš hovorí: „*Kto je moje telo a pije moju krv ...*“ Ale to sú veľmi sväté Slová, a nechcel by som, aby tieto Slová nášho Pána Ježiša Krista boli u ľudí na posmech. Toto tajomstvo, o ktorom tu Ježiš hovoril s ohľadom

na večeru Pánovu znamená pre veriacich ľudí hlbokú radosť zo života. Kto s uvedomením a vierou prichádza k večeri Pánovej, k stolu Pána, ktorý Boh pripravil skrze Ježiša Krista, ten prežije niečo veľmi hlboké vo svojom srdci.

Pavol píše Korint'anom ohľadom večere Pánovej: „*Lebo ja som prijal od Pána, čo som vám aj odovzdal: Pán Ježiš v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb, a keď dobrorečil, lámal a riekol: Vezmite, jedzte, toto je moje telo, ktoré sa za vás vydáva; to čiňte na moju pamiatku! Podobne po večeri vzal aj kalich a riekol: Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi: to čiňte, kedykoľvek budete piť, na moju pamiatku! Lebo kedykoľvek by ste jedli tento chlieb a pili z kalicha, zvestujete smrť Pánovu, kým nepríde!*“ (1. Korintským 11,23-26).

Význam večere Pánovej

Čo zažije veriaci človek, ktorý sa zúčastní večere Pánovej? Vie, že Ježiš pre neho dal svoju krv a život, a to preto, aby mohli byť odpustené jeho hriechy. Lebo keď je človek odkázaný sám na seba, je zatratený. Pre jeho hriech leží zatratenie na jeho živote. Ale keď príde k stolu večere Pánovej, potom verí, že Ježiš mu skrze Jeho vyliatu krv odpustil hriechy. Vo vďačnej spomienke na tento spásonosný čin je chlieb a pije z kalicha. Pritom prehlasuje, že Kristus je jeho Vykupiteľ a že znovu príde v sláve. Z tohto dôvodu nie je večera Pánova iba spomienkou, ale je taktiež jedlom nádeje.

Pri večeri Pánovej zažíva kresťan hlboké uvedomenie si vnútorného spoločenstva s Ježišom Kristom.

Večera Pánova je najkrajšou a veľmi hlboko pôsobiacou skúsenosťou, ktorú kresťan môže zažívať. Spoločenstvo s Ježišom, účasť na Jeho vyliatej krvi a na Jeho ukrižovanom tele. Prajem nám všetkým, aby sme pri nasledujúcej oslave večere Pánovej mohli spolu s Dávidom povedať: „Ó Pane Bože, celkom nádherný stôl mi prestieraš, stôl Pána, a to niekedy aj pred mojimi protivníkmi.“ Veľa ľudí slávalo večeru Pánovu v prenasledovaní, ako napríklad mučeníci vo väzenských celách a v pracovných táboroch. Aj tam Boh pripravil stôl, prežili

spoločenstvo a lásku svojho Spasiteľa Ježiša Krista. Je to veľké požehnanie, že sa veriaci človek s hlbokým a úprimným uctievaním v srdci môže zúčastniť večere Pánovej.

Sviatok radosti

„Stôl mi prestieraš pred mojimi protivníkmi, hlavu mi pomazávaš olejom, je preplnený kalich môj.“ (Žalm 23,5)

V orientálnych krajinách je zvykom, že hostí, ktorých si chcú uctiť, pomažu vzácnymi a voňavými olejmi, a podávajú im pohár vybratého vína, ktorý obozretne naplnia tak, až preteká. Dávid tu hovorí o týchto dvoch gestách. Porovnáva dobrého Pastiera, svojho Pána a Boha s dobrým hositeľom. Preto by táto kázeň mohla mať tiež nadpis: „Host' u Boha“ alebo: „Vitajte u Otca.“

Byť hosťom u Boha

Ako to vyzerá? Vyplyva to zo slov tohto Žalmu. Najskôr prvé gesto: *„Hlavu mi pomazávaš olejom.“* Že tento zvyk skutočne platil, vidíme tiež v Lukášovi 7. Tam sa rozpráva, ako žena hriešnica prišla do domu nejakého farizeja a na nohy Ježiša, ktorý tam bol hosťom, vyliala drahý olej. Farizej Šimon bol z toho rozhorčený. Ježiš ho ale pokáral: *„Nepomazal si mi hlavu olejom, ale táto masťou mazala mi nohy“ (Lukáš 7,46).* Šimon teda nebol pohostinný.

Ale keď prichádzame k Bohu, sme prijímaní milosťou, Boh nás víta. Očistí nás a pomaže našu hlavu olejom. Ozajstní kresťania sa preto môžu právom nazývať aj ako pomazaní. Čo ale prakticky znamená tento obraz? Keď niekto príde ku Kristovi, je zasiahnutý Svätým Duchom. Biblia pozná pre toto prijatie u Boha viacero pojmov, zdôrazňuje rozdielne aspekty obrátenia sa ku Kristovi. Tak hovorí Biblia napríklad o *„obrátení sa“ (Skutky Apoštolov 15,3)*, o *„novom stvorení“ (2. Korinským 5,17; Galatským 6,15)* alebo o *„znovuzrození“ (Títovi 3,5)*. A označuje prechod od nedôvery k viere tiež ako *„pomazanie“* a *„zapečatenie“*.

K tomu niekoľko citátov z Biblie: *„Boh je Ten, ktorý nás upevňuje s vami pre Krista: On nás aj pomazal, On nás aj zapečatil a dal nám do srdca závdavok Ducha“ (2. Korinským 1,21-22).* Byť upevnený a pomazaný znamená, že my ako

znovunarodení kresťania patríme nášmu Pánovi a sme v Ňom upevnení. Aká je to útecha a aká nádej!

Iné, prekrásne slovo nájdeme v Izaiášovi 61,1+3: „Duch Hospodina, Pána, spočíva na mne, pretože Hospodin ma pomazal. Poslal ma ..., aby som mohol dať smútiacim Sionu veniec namiesto popola, olej radosti namiesto smútočného rúcha; chválospev namiesto malomyselnosti; aby ich mohli nazvať dubmi spravodlivosti, ktoré vysadil Hospodin, aby sa oslávil.“ Ľudia, ktorých Boh povolal a pozval k sebe, sú Jeho sadenice. Odoberie im žiaľ, ktorý im predtým vznikol skrze hriech a neposlušnosť voči Nemu, a zmení ho v olej radosti.

Radosť, pretože sme Otcom prijatí.

V tomto slove z Izaiáša 61 nachádzame radosť zo záchranu, z odpustenia nášho hriechu a z prijatia u nebeského Otca. To prežil i stratený syn, ktorý chodil svojou vlastnou cestou, nezávislej od otca, a nakoniec skončil pri sviniach. Tiež i jemu boli odpustené hriechy, keď sa vrátil. Bol očistený, pomazaný, a otec volal: „*Prineste rýchlo najkrajšie rúcho a oblečte ho; dajte mu prsteň na ruku a obuv na nohy; potom vezmite vykúrené teľa, zabite ho a jedzte a veselme sa!*“ (Lukáš 15,22-23). Keď otec nechal synovi navliecť prsteň, bolo to znakom jeho prijatia a symbolizovalo to jeho zapečatenie. Týmto výrazom sa budem zaoberať bližšie.

O veľkej radosti je reč tiež v Žalme 30,12: „Môj nárek premenil si v tanec, rozviazal si mi smútočné rúcho a opásal si ma radosťou.“

A v jednej piesni sa spieva:

„OLEJ RADOSTI LIAL PÁN NA MOJU HLAVU!
ODKIAĽ MI PRIŠLO TOTO POŽEHNANIE?
UVERIL SOM JEHO SLOVU!“

A v refréne:

„SVÄTÉ POMAZANIE ZOSTAŇ NA MNE ;
BOŽSKÝ TEŠITEL, VEĎ VŠETKY MOJE ČINY.“

Pomazaný Svätým Duchom

Keď Biblia hovorí o pomazaní a o tom, že Boh pomaže našu hlavu, myslí sa tým to, že veriaci ľudia prijmu Svätého Ducha a sám Boh na nich pôsobí Božím životom a Božou silou, takže sú uschopnení k živej viere.

V 1. Jánovej 2,20 vraví apoštol ku kresťanom: „Aj vám sa dostalo pomazania od toho Svätého, a viete to všetci.“ To inými slovami znamená: Skrze pomazanie máte znalosť. A vo verši 27 stojí: „... ako vás Jeho pomazanie učí o všetkom ...“ Tým sa myslí: „Svätý Duch v nás potvrdzuje, že sme Božie deti a že si smieme byť istí našim spasením.“ On nám skrze našu vieru dá poznanie. Odporuje to predstave viery, ktorá sa často nájde u ľudí bez vzťahu ku Kristovi. Povedia: „Veriť nie je vedieť“, pretože považujú vieru za citové tušenie, ktorému chýba akýkoľvek základ. Tento spôsob viery je ale ľudská viera, ktorá s biblickou vierou nemá nič spoločné.

Biblia však vysvetľuje, že Svätý Duch je Učiteľ, ktorý dáva poučenie nášmu srdcu a sprostredkováva nám Božie vedomosti. Viera je teda milosť Božia v spojení s darom Svätého Ducha, ktorý spôsobí to, že viera nie je nejasným tušením, ale istým presvedčením, a my neotrasiteľným „áno“ máme v sebe istotu voči Božiemu Slovu a Jeho zaslúbeniam. Túto istotu nájdeme už v Starom Zákone. Tam čítame u Jóba: „Ja viem, že môj Vykupiteľ žije“ (Jób 19,25).

V Božom slove existuje tiež pojem „zapečatenie“. Jeden maliar sa ma spýtal, čo to znamená. Počul o tom v jednej z mojich kázni, nevedel si ale správne predstaviť, čo tým bolo mienené. Vo svojom povolaní pozná pojem „zapečatený“. Často pracuje na fasádach domov a „zapečatí“ ich konečným náterom, aby boli chránené proti vplyvu vetra a počasia.

Vysvetlil som mu, že toto porovnanie sa môže použiť aj pre Biblické zapečatenie. Lebo Boh zapečatil veriacich pod ochranu Svätého Ducha, takže ich už zlý nepriateľ a hriech nemôžu skaziť, ale zostávajú ochránení až do konca. A teraz sa ťa pýtam: „Si taktiež pomazaný Boží? Si zapečatený Duchom

Svätým?“ Ak nie, pros Ježiša, aby ti daroval vieru a v nej budeš mať istotu.

„Môj pohár preteká“

Dávid hovorí ešte o druhom geste Božej pohostinnosti: „*Ty mi nalievaš na plno*“ alebo doslova preložené: „*Môj pohár preteká*.“ Po pomazaní hlavy nasledovalo privítanie vínom, alebo lepšie povedané „privítanie kalichom“. Keď máme hostí, naplníme ich poháre často vznešene len do polovice. To bola vo vtedajšom oriente urážka. Hostiteľ naliel radšej tak, až preliel. Preplnený pohár mal hosťovi ukázať: „Bud’ u mňa ako doma a cíť sa uvoľnene. Jedz a pi, teš sa z mojej pohostinnosti. Všetko, čo je v mojom dome, je ti k dispozícii. Ty si ako niekto, kto patrí do rodiny.“

A to zažívame ako deti Božie tiež duchovne. Ježiš nalieva náš pohár doplna. Nemáme polovičný pohár odpustenia našich hriechov alebo len tretinu večného života, ale náš Pán nás volá čerpať z plnosti Jeho života. On nám dáva v hojnosti to, čo potrebujeme k nášmu duchovnému životu. Hovorím k tebe, milý priateľ: „Prijmi pozvanie Ježiša! Pod’ k Nemu a nechaj sa očistiť, pomazať a zapečatiť. Zaujmi miesto pri stole, ktoré ti Boh pripravil, a pi z preplneného pohára, ktorý ti dáva Kristus.“
V mene Ježiša Amen.

Len Boh je dobrý

„Len dobrota a milosť bude ma sprevádzať po všetky dni môjho života a bývať budem v dome Hospodinovom dlhé časy.“

(Žalm 23,6)

Dávid vychádza v Žalme 23 z toho, že len dobrota a milosť ho bude sprevádzať po celý život. Prečo to tvrdí? A odkiaľ vie, že toto aj sa aj uskutoční v jeho živote? Chce tým kráľ povedať, že sa bude dobre správať a tak chodiť pred Bohom, že ho môžu sprevádzať len dobré veci ako odmena za jeho skutky? Stavia týmito slovami iba na svojom vlastnom výkone?

Verím skôr tomu, že Dávid mal vo svojom srdci správny obraz Boha. Lebo Biblia hovorí na mnohých miestach o tom, že Boh je dobrým Bohom. Ľudia sú zlí, a niet nikoho z nich, kto by robil dobre (Žalm 14,3); ale Boh je dobrý. Ježiš odpovedal napríklad bohatému mláďencovi, keď Ho tento oslovil „dobrý Majstre“: „Nikto nie je dobrý, jedine Boh“ (Marek 10,18). Tak isto o tom hovorí aj apoštol Pavel: „Ale nech je Boh pravdovravný a každý človek luhár“ (Rímskym 3,4). Podľa prekladu Schindlera: „Boh sa dokáže ako pravdivý, každý človek však ako luhár.“ To je veľký kontrast: Len Boh je dobrý a okrem Neho nikto.

Táto Biblická zásada sa dá vyjadriť aj takto: Všetci ľudia hrešili a potrebujú vykúpenie. Len Boh je bez hriechu, a preto nie je nikto mimo Neho dobrý. Dávidov obraz Boha je teda celkom správny: Boh je dobrý! Preto môže kráľ aj hovoriť: „Pretože Boh je dobrý, nemôže sa mi nič iné prihodiť ako iba milosť a dobrota!“ **V čom sa teda ukazuje Božie „dobrobytie“?**

V Jeho súde

Mnohí ľudia zastávajú názor, že Boh by nikoho nemohol odsúdiť a poslať do pekla, pretože On je predsa dobrý. Vylučuje jedno druhé? Práve opak! Pretože Boh je dobrý a spravodlivý, musí vykonať právo tým, že odsúdi nespravodlivých. Ani sudca nie je zlý, pretože uplatnil právo, ale naopak je to požehnaním

pre ľud, keď spravodlivosť vládne v krajine. Ako dobre, že máme nezávislých sudcov! Ak by zločinci neboli odsúdení, neexistovala by žiadna civilizácia ani žiaden mier. Boh nie je zlý, keď uvedie právo a spravodlivosť do pôvodného stavu, lebo spravodlivosť je niečo čo je veľmi dobré. Je potešujúce, že luhári, zlodeji, hanobitelia detí, vrahovia, krivoprísahzní a ani obscénni nemajú posledné slovo, ale Boh sám. Ako spravodlivý sudca súdi každého, tak ako si zaslúži. Boh je teda dobrý, pretože dbá o spravodlivosť.

Vo svojej zhovievavosti

Boh je aj preto dobrý, pretože je zhovievavý. Už dávno by sme si zaslúžili práve opísaný súd. Všetci by sme kvôli našim priestupkom už dávno museli byť zatratení vo večnej tme, lebo podľa Božieho práva a spravodlivosti sme sa pripravili o život. Ale to, že sme napriek tomu neboli zatratení, spočíva v Jeho veľkej trpezlivosti a zhovievavosti. „*Alebo či pohrdaš bohatsvom Jeho dobrotivosti, trpezlivosti, zhovievavosti a nevieš, že dobrota Božia ťa vedie k pokániu?*“, pýta sa Pavol v Rímskym 2,4.

V 2. Mojžišovej 34,6 čítame: Boh je „*milosrdný a ľútostivý, zhovievavý a hojný v milosti a vernosti.*“ Je zhovievavý aj voči tebe, premýšľaj, už tak mnohí iní museli predstúpiť pred Jeho tvár, zatiaľ čo tebe dáva ešte čas k pokániu. Niektorí ľudia zle chápu, čo je zhovievavosť Božia a veria, že On nikdy nebude volať ľudí k zúčtovaniu zo života, pretože až doteraz to neurobil. Pritom je k nám Boh vo svojej добрote tak veľmi trpezlivý! Nepohrdaj teda „*bohatsvom Jeho dobrotivosti, trpezlivosti a zhovievavosti*“, tým že naďalej hrešíš ako predtým. Ďakuj Bohu, že ešte smieš žiť. Boh ti chce poskytnúť čas k pokániu, nárok na to ale nemáš.

Boh je dobrý k svojim deťom

Je dobrý voči svetu, tým že vykonáva spravodlivosť, a dobrý voči ľuďom, tým že je zhovievavý a trpezlivý. Ale soi svojimi vyvolenými, veriacimi, má Boh celkom osobitný zvláštny vzťah. Títo veriaci totiž neprídu viac pred Boží súd, pretože

Kristus bol súdený namiesto nich na kríži. Otec položil na svojho Syna Boží hnev a trest, ktorý sme si, ty a ja si zaslúžili za naše hriechy. Ak niekto uverí, že Kristus zomrel namiesto neho, nepostihne ho viac rozsudok a odsúdenie, pretože Všemohúci neodsúdi dvakrát. Teda tí, za ktorých bol Ježis odsúdený, sú slobodní! Preto povedal Dávid, ktorý bol tiež Božie dieťa: „*Dobrota a milosť bude ma sprevádzať po všetky dni môjho života!*“ Vedel: Som oslobodený od Božieho súdu, a preto budem zažívať len dobrotu a milosť.

Život bez problémov?

Prežívajú veriaci kresťania skutočne len dobrotu? Neprihádzajú na nich aj bolesti, choroba, sklamania, straty a utrpenie? Apoštol Pavol dáva v liste Rímskym nasledujúcu odpoveď: „*A my vieme, že milujúcim Boha, povolaným podľa rady (Božej), všetky veci slúžia na dobro*“ (Rímskym 8,28). Aj Pavol hovorí o dobrom, ktoré veriaci vo svojom živote prežívajú. Nesmieme pritom zabudnúť, že túto výsadu majú skutočne len tí, ktorí milujú Boha, to jest sú Jeho deti.

Nerobme tú chybu, že si predstavíme pod výrazom „na dobro“ život bez problémov. Samozrejme aj kresťan musí často bojovať s ťažkosťami a nedostatkami. Avšak vie, že všetko toto slúži k tomu, aby ho to pripravilo na večné spoločenstvo s Bohom v nebi. Aj v mojom živote boli ťažké časy. A bude to tak i v budúcnosti, až nakoniec príde zážitok smrti. Napriek tomu nechcel by som postrádať žiadne z týchto období a ďakujem Bohu za ne, pretože cez ne som rozpoznal to čo je dôležité v živote. Ťažkosti pôsobili na formovanie môjho charakteru.

Ak máme len úspechy, stávame sa hrdí a domyšľaví. Ale keď zažijeme aj neúspech, vrátíme sa späť na zem do reality, pretože si uvedomujeme naše obmedzenia a staneme sa tým pokornými. V tejto súvislosti sa mi páči americké porekadlo. Znie: „Tomu, koho chcú bohovia zničiť, dávajú tridsať rokov úspechu.“ Keďže jediný pravdivý Boh nechce zničiť svoje deti, dáva im do života aj neúspech. Keď Boh dovoľuje ťažkosti do

života svojich detí, deje sa to z rýdzej lásky voči nim, lebo chce, aby sa aj prostredníctvom nich menili na obraz Ježiša, ako o tom hovorí Biblia. Vtedy pôsobí práve to ťažké veľa dobrého, pretože sa stávame podobnejší Bohu v Jeho povahe.

Dávid písal 23. Žalm pravdepodobne ešte ako mladý pastier. Biblia podáva správu, že neskôr musel pretrpieť veľa ťažkostí. Bolo to prenasledovanie Saulom, zrada jeho syna Absaloma a v neposlednom rade jeho vlastný hriech. Napriek tomu toto všetko slúžilo k formovaniu jeho charakteru. Po týchto skúsenostiach bola totiž jeho hrdosť a sebaistota zlomené. Potom hľadal Boha, lebo spoznal svoju závislosť na Ňom. Jeho sebadôvera bola zničená, učil sa namiesto spoliehania sa na seba klásť svoju dôveru v svojho Pána.

Príklad Dávida nám teda objasňuje, že Boh necháva svoje deti občas stroskotáť, pretože to myslí s nimi dobre. Samo o sebe všetky veci nie sú dobré. Rakovina nie je dobrá. Pavol ani nepíše, že všetky veci sú dobré, ale to že „*všetky veci slúžia na dobro*“. Čokoľvek sa s tebou deje: Boh to mieni s tebou ako s veriacim dobre.

Toto zasľúbenie je aj v Jeremiášovi 29,11. Tam je napísané: „Lebo ja poznám úmysly, ktoré mám s vami – znie výrok Hospodinov – úmysly smerujúce k blahu, a nie k nešťastiu: Dať vám budúcnosť a nádej.“ Dávid poznal svojho pastiera. Preto vedel, že aj časy tmy a núdze, ktoré vo svojom živote prežíval, z Božieho pohľadu boli pre neho vždy dobré. Tak je to aj s tým, čo sa deje v tvojom živote, ak je Boh твоjim pastierom. Nedáva ti toto vedomie hlbokého pokoja a veľkej istoty? Vezmi aj ty, ako Božie dieťa všetky veci s plnou dôverou z Jeho milujúcej ruky.

Jeden herec bol spolu s farárom pozvaný k rodinnej oslave. Neskôr sa herca opýtali, či by nechcel prečítať Žalm 23. Prečítal ho so silným umeleckým prednesom, keď napokon prišiel k poslednému veršu: „*Len dobrota a milosť bude ma sprevádzať po všetky dni môjho života ...*“, zaznel aplauz. Potom sa niekto opýtal, či by nemohol aj pastor prečítať 23. Žalm ešte raz. Pastor bol trochu zmätený a neistý po geniálnom výstupe herca,

predsa však prečítal tento text aj on. Nikto netlieskal na pochvalu, lebo počas čítania sa rozšírila zbožná tichosť nad prítomnou spoločnosťou. Pastor bol tak stotožnený s textom, že jeho slová vychádzali priamo zo srdca, a každý mohol vnímať, ako sa stotožnil s 23. Žalmom. Vtedy sa herec obrátil ku spoločnosti a povedal: „Ja poznám Žalm, ale pán pastor pozná Pastiera!“

Želám ti, aby si poznal nielen Žalm, ale predovšetkým Pastiera. Potom porozumieš, že má s tebou vo svojom srdci len dobré úmysly.

Večná istota

„Len dobrota a milosť bude ma sprevádzať po všetky dni môjho života a bývať budem v dome Hospodinovom dlhé časy.“

(Žalm 23,6)

Bol Dávidov predpoklad, že bude bývať v dome Hospodinovom dlhé časy, výraz sebadôvery? Mal Dávid istotu, že zvládne to, aby zostal verný Bohu? Ak by sme si to mysleli, tak v tom prípade by sme neporozumeli 23. Žalmu. Keby sa mohol spoliehať len na seba samého, potom by nepotreboval dobrého Pastiera. Avšak vieme, že Dávid nedôveroval v seba samého a v svoju schopnosť zostať Bohu verný, ale že úplne dôveroval dobrému Pastierovi.

Dávid sa spolieha na Božie sľuby.

Odkiaľ zobral Dávid presvedčenie, že bude vždy bývať v dome Hospodinovom? Podľa môjho názoru zo zmluvy, ktorú s ním Boh uzavrel. Táto zmluva nezávisela od vzájomného dodržiavania pravidiel, ale Boh len zo svojej strany dal Dávidovi mnohé zasľúbenia a sľúbil, že ich neodvolateľne naplní. Na to nemalo vplyv Dávidove správanie. Boh mu prakticky povedal, ako čítame aj v Novej Zmluve: „Ak sa Mi spreneveruješ, Ja zostávam verný“ (porovnaj 2.Timoteovi 2,13). Bol to prísľub večnej milosti samotnému Dávidovi a všetkým jeho potomkom vo viere. O tejto zmluve hovorí Boh v *Izaiášovi 55,3*: „Uzavriem s vami večnú zmluvu pre svoju trvalú priazeň voči Dávidovi.“

Iné preklady hovoria o „istých“, „spolahlivých“ alebo „nerozlomných dôkazoch milosti Dávidovi“, ktoré Boh prisahal jemu a jeho duchovnému potomstvu. Aj Pavol kázal o neodvolateľných milostiach Dávidovi na svojej prvej misijnej ceste v Pisidskej Antiochii (Skutky Apoštolov 13,34). Tento prísľub večnej milosti dával Dávidovi také presvedčenie a istotu, že sa kochal: „Len dobrota a milosť bude ma sprevádzať po všetky dni môjho života a bývať budem v dome Hospodinovom dlhé časy“ (Žalm 23,6).

Táto večná zmluva milosti platí nie len pre Dávida, ale aj všetkým veriacim. To, že Božia milosť je večná, ukazuje Biblia takmer na všetkých svojich stranách. V Žalme 136 čítame napríklad: „*Ďakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo Jeho milosť trvá naveky!*“, čítame to nielen raz alebo dvakrát, ale 26 krát! Čo nám Boh chce s tým povedať? To, že má pre svoje deti absolútnu istotu! Pre nich platí slovo: „*Lebo keby sa aj vrchy pohli a pahroky sa klátali, moja milosť sa nepohne od teba*“ (Izaiáš 54,10). Ježiš ako dobrý Pastier toto potvrdzuje svojim ovciam: „*Ja im dávam večný život, a nezahynú naveky, a nikto mi ich nevytrhne z ruky. Čo mi dal Otec, je väčšie ako všetko, a nikto to nemôže vytrhnúť Otcovi z ruky*“ (Ján 10,28-29).

To inými slovami znamená: Ježiš nestratí žiadnu zo svojich oviec. Túto biblickú pravdu môžeme znázorniť aj iným obrazom: Biblia hovorí, že deti Božie sú údami v Jeho tele. Môžeme si predstaviť, že bude Kristus vo večnosti „amputovaný Kristus“, ktorý stratil niektoré zo svojich údov? Mohol by byť Ježiš v nebi nedokonalý a postihnutý? Nie, nikdy!

Dávid veril v prevahu milosti

Dávid si bol istý svojim večným spasením, pretože sľuby jeho Pána a Pastiera boli celkom isté. Preto veril aj v moc milosti. Vedel: Ten, koho Božia milosť zachránila, zostáva aj vo večnosti pod milosťou. Lebo od okamihu záchrany vládne milosť v živote veriaceho. Pavol to vysvetľuje takto: „... ako hriech zavládol nad smrťou, aj milosť panovala nad spravodlivosťou k večnému životu skrze nášho Pána Ježiša Krista“ (Rímskym 5,21).

Milosť teda nepôsobí ako plachý podriadený, ktorého môžu ľudia ľubovoľne využiť, alebo ktorého dokonca môžu poslať preč. Nezávisí na našej nálade, ona vládne. Nie je možné sa jej jednoducho zbaviť. Toho, komu raz bola milostivá pri spasení, si privlastnila.

Boh hovorí: „Zmilujem sa nad tým, komu som milostivý“ (Rímskym 9,15). To znamená: „Zostanem milostivý, nech by sa dialo čokoľvek a akokoľvek by sa správalo toto dieťa milosti.“ To vidíme celkom konkrétne v Žalme 89, kde sa hovorí tiež o Božej zmluve s Dávidom: „Naveky zachovám mu svoju milosť a moja zmluva ostane s ním pevná. ... Ak jeho synovia opustia môj zákon, nebudú chodiť podľa môjho práva, ak znesvätia moje ustanovenia, nebudú zachovávať moje prikazy, prútom navštívim ich priestupok a ranami ich previnenie; ale svoju milosť neodvrátim od neho a svoju vernosť nezruším“ (Žalm 89,29+31-34).

Božia milosť posväčuje a vychováva

Nasledujúce riadky zoberú vietor z plachiet všetkým tým, ktorí tvrdia, že je možné žiť, ako sa komu chce, keď milosť je neodvolateľne zaručená. Lebo je napísané: „Prútom navštívim ich priestupok a ranami ich previnenie.“ Podstatou milosti je výchova a náprava a nie: „**Môžeš robiť, čo chceš.**“ Taký je len obraz Boha liberálnej teológie, ktorá učí: „Môžeš žiť, ako chceš, aj hrešiť, napriek tomu prídeš do neba, pretože Boh je láska.“ Takéto učenie nenájdeme v Biblii. Tam je napísané: „Ty nenávidíš všetkých, ktorí pášu nepravosť“ (Žalm 5,6).

Boh hovorí: „Zmilujem sa nad tým, komu som milostivý.“ To znamená, že kto sa vierou zjednotil s Bohom, žije pod vládou milosti. Podstata milosti je v tom, že posväčuje veriacich. Božie deti sú zmenené, môžeme tiež povedať že sú privedené do praktickej spravodlivosti, zmenené na podobu Krista. V liste Títovi 2,11-12 o tom čítame: „Zjavila sa milosť Božia, spásonosná všetkým ľuďom, vychovávajúca nás, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a mierne, spravodlivo a pobožne žili na tomto svete.“

Prijať milosť teda neznamená, zostať ten istý, tá istá, ale znamená to zrieť sa bezbožnej povahy a stať sa zmeneným človekom, ktorý je Bohom disciplinovaný. Lebo kto miluje svoje dieťa, ten ho aj vychováva. A presne to robí milosť aj Božím deťom, ako je napísané v Židom 12,6: „Koho miluje

Pán, toho prísne vychováva.“ A vo verši 8: „Ak zostávate bez prísnej výchovy, v akej majú všetci podiel, ste cudzoložnáta, a nie ste synovia!“

Ako dieťa som mnohokrát zažil takú praktickú lásku mojej matky. Boli sme chudobní ľudia, a raz som išiel s kamarátmi kradnúť jablká. Už sme mali napchaté plné vrecká, keď zrazu stál predou mnou policajt. S kamarátmi sme museli vrátiť jablká, a potom som dostal otázku: „Kde bývaš?“ Policajt išiel so mnou domov, moja matka otvorila dvere. Pozerala sa na mňa, potom na policajta a napokom aj na chlapcov za mnou. Potom sa ma spýtala: „Čo si urobil?“ Zajachtal som: „Ja, ja, neurobil som to sám.“ Nato mi dala vľavo i vpravo dve silné zauchá. Potom ako som bol potrestaný, som jej povedal: „To ale nebolo spravodlivé, že len ja som bol od teba sa potrestaný. Ostatní kradli tiež.“ Vtedy moja matka odpovedala: „Čo ma je po ostatných? Ty si môj syn, a ja mám za teba zodpovednosť, aby si bol správne vychovaný.“ Moja matka sa mi nevyhrážala smrťou, pretože som kradol jablká. Nie, jej láska a milosť sa ukázali v tom, že ma nezabila, ale vychovala. To je účel zmienený aj v Žalme 89,33-34, keď Boh sľúbil: „*Prútom navštívim ich priestupok a ranami ich previnenie; ale svoju milosť neodvrátim od neho a svoju vernosť nezruším.*“

Toto vedel aj Dávid, a preto mohol povedať: „*Len dobrota a milosť bude ma sprevádzať po všetky dni môjho života a bývať budem v dome Hospodinovom dlhé časy*“ (Žalm 23,6). To je aj náš postoj. Božie deti sa môžu spoliehať sa na svojho Pána, tak ako to robil aj Dávid. Ak ešte nepatíš do cirkvi Ježiša, milý priateľ, prosím ťa zo srdca: Obráť sa ! Potom budeš aj ty môcť povedať: „Čokoľvek mi príde do cesty, vezmem všetko z Božej ruky, pretože to myslí so mnou dobre.“

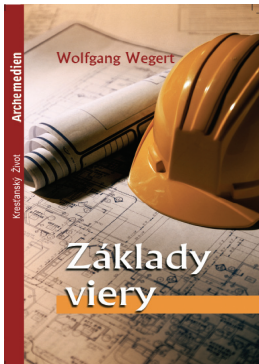

Informácia o knihe

Wolfgang Wegert. Základy viery.
2005 Kresťanský Život: Bratislava,
arche-medien: Hamburg, Pb. 85 strán.

V tejto knihe sa píše o základných otázkach viery. Prečo je človek stratený? Ako môže človek nájsť cestu späť k Bohu? Čo znamená „znovuzrodenie“, čo rozumieme pod „obrátením sa“? Táto kniha sa zaoberá aj otázkami o pôsobení Svätého Ducha, o postoji veriacich k téme smrti.

V predhovore tejto knihy sa okrem iného píše:

„Táto malá zbierka kázni a článkov má slúžiť k tomu, aby sme znovu premýšľali o základoch našej kresťanskej viery. Teda späť ku koreňom. Z tohoto dôvodu tu ide o otázku, čo je vlastne viera a obrátenie sa, čo je krst a kresťanské spoločenstvo. Čo rozumie Biblia pod modlitbou a večerou Pánovou? Samozrejme nemôžeme prejednať všetky otázky viery v tak malej knižočke ako je táto.

Taktiež táto knižka nie je myslená ako odborná teologická kniha, ale vedľa základných informácií dáva nám praktický návod, ako môže napríklad začať rásť viera vo vašom srdci, ako sa prehĺbi a akou silou zostane vo vás po celý život.“

Kniha „Základy viery“ je osviežujúco písaná kniha pre každého, kto sa chce solídne zaoberať najdôležitejšími témami kresťanskej viery. Čitateľ bude vyzvaný zodpovedať otázku, aký je jeho osobný vzťah k Bohu, prípadne tento vzťah zmeniť.